

Miền Là Anh Yêu Em

Contents

Miền Là Anh Yêu Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	28

Miền Là Anh Yêu Em

Giới thiệu

"Anh thích em từ cái nhìn đầu tiên, em đã bảo anh điên. Đúng vậy, anh điên mất rồi. . . Anh hoàn toàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mien-la-anh-yeu-em>

1. Chương 1

Một anh chàng với bộ dạng tội nghiệp thâm thương đang đứng trước một cô gái mặc chiếc váy màu hồng phấn, trên tay anh ta là một bó hoa hồng to, với tư thế sắp trao bó hoa cho cô gái:

"Anh yêu em...! Làm bạn gái anh nhé..."

“Gì cơ?” Uyển My tròn mắt thẩn thờ, có vẻ nét cảm xúc trên gương mặt của cô thể hiện sự kinh ngạc tột độ nhiều hơn là kiêu ” Ôi chúa ơi! Hạnh phúc quá”, sau một lúc như tắt nghẹn cả cổ họng, cô mới trả lời:

“Em xin lỗi, em không thể...” Gương mặt cô tỏ vẻ khó xử

” Nhưng tại sao?” Chàng trai chau mày lại

” Em không yêu anh...”

“Không sao... anh sẽ đợi...”

” Em nghĩ không cần đâu! Em sẽ không thể yêu anh...” Nói rồi Uyển My bỏ đi, bỏ lại chàng trai cùng bó hoa, gương mặt anh ta thể hiện rõ sự buồn thảm - bị bỏ đá.

Uyển My bước đi trên đường, thở dài, cô không cố ý làm như vậy... ” Nhà anh ta giàu có, anh ta lại có học thức, còn bảnh trai nữa... Nhưng không thể tin được anh ta lại tỏ tình với mình, mà tại sao mình cứ cảm giác anh ta thật lòng thế nhỉ? Thật kỳ lạ, không phải con trai tốt như thế chỉ thích vui chơi qua đường hơn là chọn một mối quan hệ đứng đắn sao? Tuy mình có thích anh ta thật, nhưng khi anh ta nói yêu mình thì chẳng hiểu sao mình chẳng còn thích anh ta nữa, thật kỳ lạ... Nhưng mỗi khi nghĩ đến hai từ tình yêu thì mình lại sợ hãi tột độ, đến nỗi sờn hết da gà... Mình 24 tuổi rồi mà? Từ khi nghĩ đến chuyện tình yêu, lập gia đình thì mình cảm thấy vô cùng sợ hãi. Nghĩ đến nào là chuyện mẹ chồng - nàng dâu, con cái.... Khi có gia đình thì sự tự do cũng bị thu hẹp dần, thật phiền phức. Mình không tin thật sự trên đời này có thứ gọi là tình yêu chân chính, con người chỉ biết yêu nhau vì lợi ích... Nếu có một cô gái học giỏi nhà giàu mà chịu lấy một người nhà nghèo, học thức kém hơn thì mình thật sự khâm phục cô ấy. Thậm chí chỉ vì cái gọi là sắc đẹp, đúng! Đó là thứ khiến chúng ta chú ý, khiến chúng ta nổi bật hơn, nhưng chẳng nghĩa lý gì. Có thể nhìn thấu tâm hồn người ấy được không thay vì chỉ nhìn vẻ bề ngoài? Thôi không nghĩ nữa! Mình điên mất...” Nghĩ đến, Uyển My lại rùng mình, cô bước đi vội vã về nhà, không biết chàng trai lúc nãy là người thứ bao nhiêu mà Uyển My từ chối, cô thật tình không có hứng thú với cái gọi là tình yêu dù cô biết đôi khi cô có... thích họ, nhưng nghĩ đến yêu thì phải mãnh liệt hơn thích nhiều.

Cô có hàng đồng lý do để trốn tránh cái gọi là tình yêu, từ đó nó tạo ra “hàng rào” ngăn cản sự lạc quan của cô về tình yêu.

Trước kia cô đã thật sự yêu một người, anh ấy là bạn của cô từ khi bé, anh ta không giàu, cũng chẳng đẹp trai, học lực thì tệ hơn cô. Nhưng chẳng hiểu sao cô lại thích anh ta như vậy, đến khi lên cấp 3, anh ta bỗng vượt hẳn về học lực, trở thành một con người vô cùng chịu khó. Dù hai người đôi lúc hay cãi nhau, nhưng tình bạn giữa họ vẫn tốt đẹp. Đã có khi cô mạnh dạng hỏi “Cậu có thích mình không?” Anh ta chẳng hề do dự “Có, tất nhiên...”. Cô hạnh phúc như sắp khóc “Tại sao?”, anh ta bình thản “Thích một người cần có lý do sao?”. Uyển My lúc đó vô cùng hạnh phúc, mà không biết rằng anh ta đang nghĩ theo một chiều hướng khác, chứ không phải thứ cô nghĩ... - tình yêu. Gia đình cô đã có khi phản đối khi cô chơi chung với anh ta, nhưng khi biết anh ta là một học sinh khá giỏi, họ có suy nghĩ khác ngay, điều đó khiến cô cảm thấy họ chỉ thích lợi dụng tình yêu vì chúng mang lại “lợi nhuận”, học giỏi thì tương lai rộng mở hơn, đúng! nhưng có quá thể như thế không? Khi quen một người, có cần bảo “Hãy đưa sơ yếu lý lịch 3 đời dòng họ của anh cho tôi...”, chắc hẳn anh ta sẽ chạy mất dép, cứ như công an điều tra tội phạm vậy. Đáng sợ thật, nhà càng giàu, tìm người yêu mình thật sự là chuyện khó.

Một thời gian sau, vẫn cùng nhau nói chuyện, anh ta đã bật mí cho cô một bí mật long trời lở đất, anh ta đang quen một cô em ở lớp kế, cũng được hơn một năm! “Suyt, bí mật nhé! Vì cậu là bạn thân nên mình chỉ nói cho cậu biết thôi đó, mấy đứa khác vẫn chưa biết đâu...” Anh ta đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu.

Uyển My lúc đó như đông băng, chẳng nói được gì, cô chỉ biết cười cười! Đúng thật, cô em đó xinh hơn cô, học cũng giỏi hơn, tính cách đáng yêu hơn hẳn, họ xứng đôi vô cùng... Thôi thì cô đành chúc hai người hạnh phúc dù tim cô đang có cảm giác bị nghẹn lại, máu chảy nhanh qua các mạch máu khiến các mạch máu như nghẹn lại, tim cô nhói hơn.

Vì có lẽ thân thiết quá, anh ta đã nói hết những kỷ niệm của hai người, khoảnh khắc hạnh phúc của họ mà không biết cô đau buồn đến mức nào, mọi cảm xúc chỉ biết dồn nén rồi kết quả là chỉ thấy một nụ cười chua chát trên đôi môi của cô. “Thật đau khổ...” Cô tự nhủ.

Một trong những lý do khiến cô sock mạnh với vấn đề tình yêu, khiến cô như chơi vơi rơi vào hố sâu đó chính là một ngày đẹp trời yên ắng, không nắng cũng chẳng mưa, bầu trời đầy mây trắng. “Cậu rảnh không?” Hấn nhấn tin, “Nhưng sao...?”, “Có thể giúp tui chuyện này không?”, “ừ sao?”, “Hứa nhé?”, “Ừ mà! Chuyện gì?”, “Mua giúp tôi que... thử thai nhé...”, “What? Cậu nói gì thế?”, “Đi mà! Giúp mình với...”, “Không gọi mẹ cậu ấy...”, mẹ anh ta sao không đi mua sao lại nhờ cô đi, “Không được! Giúp mình đi mà! Nếu thật sự nó xảy ra thật, cuộc đời! Tương lai của mình sẽ mất hết...”, “Là sao?”, Cô như nhận ra điều gì đó, tay cô lạnh dần, mồ hôi ướt đầm, “Bạn gái mình, trễ mấy ngày rồi...”, “Lúc đó như mất kiểm soát, cô như không nghĩ được gì, cô vô cùng sock, cứ nghĩ quen nhau thì chỉ có tình yêu, không ngờ... chuyện đó.” Không! Cậu tự mà đi! Tôi con gái chưa chồng, đi mua thì người ta sẽ nói sao?”.

Phải, cô luôn mang trong mình tình yêu thì không có... chuyện đó. Nhưng mọi suy nghĩ đã bị phá tan, như bức tường thành vững chắc bỗng chốc bị phá mất, cô như mất phương hướng. Cô tôn thờ nó, cứ nghĩ mọi người xung quanh cũng như vậy. Từ đó, cô đã tự ngăn cách mình với thứ gọi là ... tình yêu.

“Mình thật sự không cần phải yêu một ai đó, cũng chẳng muốn yêu ai! Nếu như, một ngày nọ, có một anh chàng đẹp trai, có tài, nhà giàu đến hỏi cưới! Có ngu mới không chịu!”

2. Chương 2

“Con về rồi hả?” Tiếng của mẹ cô vọng ra phía sau bếp khi thoáng thấy dáng cô.

Uyển My vẫn không nói gì, cô ngồi ngả xuống sofa.

“Sao đây... Khi nào dẫn bạn trai về ra mắt ba mẹ đây?” Bà vừa gọt một quả táo vừa nói với ra.

” Mẹ! Con không lấy chồng có sao không mẹ...?”

Nghe câu nói của Uyển My, bà khựng tay lại...

“Không sao”

“Thật hả mẹ?” Uyển My có chút bất ngờ pha lẫn một niềm vui không lớn.

“Tất nhiên, nhưng mẹ sẽ không tha cho con đâu...!” đoạn bà bẽ hai đĩa trái cây lên đặt lên chiếc bàn trước mặt cô. Bà nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng... đáng sợ. Rầm! Bà đập mạnh vào bàn, khiến cô giật mình, tròn mắt nhìn bà.

“Gì vậy... mẹ?”

“Con nói vậy mà coi được à? Không lấy chồng? Con có chấp mạch không vậy hả?” Bà tức giận ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa đối diện cô.

“Mẹ à! Con không thích, nó gò bó...” Cô nhún mày.

“Ăn đi...” Bà hất cằm, “Ăn hết, rồi suy nghĩ... Ba mẹ nuôi con lớn nường này, sao con cứ mãi không trưởng thành về đầu óc như vậy? Con định ăn bám ba mẹ mãi như vậy à? Nếu anh hai con mà biết, nó sẽ đập con như xương đấy!” Tuy bà rất tức giận câu nói không chính chắn của Uyển My, nhưng bà cố ghìm lại, nếu bà làm quá, sợ rằng khoảng cách suy nghĩ về chuyện hôn nhân của cô sẽ ngày lúc xa rời hơn.

Bà thừa biết cô quen rất nhiều chàng trai, nhưng cô chưa một lần nói về họ cho bà nghe, chứ huống chi là dẫn về nhà ra mắt, đôi lúc bà đã nhờ “thăm tử” theo dõi, nhưng mọi thông báo về đều giống nhau như in, mỗi khi chàng trai ấy muốn tiến xa hơn về mối quan hệ thì lúc đó Uyển My như nai con gặp thú dữ, ngáp ngừng! Rồi hoảng sợ bỏ chạy... Có khi nào mắc phải “Hội chứng sợ tình yêu”?

Hay con bé... bị đồng tính? Nhưng bà chưa “ghi nhận” trường hợp nào Uyển My thân quá mức với một cô bạn, tất cả chỉ là mối quan hệ thông thường. ” Ôi! Đau đầu thật, mình kiếp trước gây nhiều nghiệp chướng lắm sao mà con gái mình thành ra thế này? 24 tuổi đầu mà chẳng có lấy một mối tình nào đang hoàng, chưa chắc gì mấy chuyện mai mối có tác dụng với con bé, chắc còn hạ sách là...ép buộc thôi! Phải lựa lời

nói với nó, bằng không nó nổi giận mà vác vali ra khỏi nhà, như vậy mình sẽ trở thành kẻ tội đồ sao?” Bà trầm nghĩ, sau lại thở dài, một cái thở nặng trĩu chất chứa sự nhiều tâm sự.

Uyển My ngồi đó, vừa ghim nĩa vào từng lát trái cây, đôi mắt cô dán chặt vào đĩa trái cây. ” Sao mẹ lại phản ứng như vậy chứ? Cứ như cảm xúc dồn nén từ lâu vậy, thật quá đáng! Mình là con ruột chứ có phải con ghê của mẹ đâu, sao mẹ lại nói như vậy chứ! Cứ như mình làm chuyện tày trời như phóng hỏa giết người không bằng! Con có chồng hay không là con lựa chọn, đó là cuộc đời của con mà? Con sống thế nào mặc con đi! Sao mẹ cứ bắt con làm theo những gì mẹ muốn? Miễn sao con tự lập tự nuôi được bản thân mình, con muốn tự tìm hạnh phúc của riêng con. Một niềm hạnh phúc của chính bản thân con, con chẳng muốn bắt cứ ai chen vào cả! Con đã từng nói, nếu con yêu được người nào đó, con nhất quyết sẽ lấy người đó, nhưng thật tình chẳng có ai khiến con thật sự yêu, họ như những con người thích tìm lợi nhuận từ tình yêu, luôn mang một bộ mặt giả dối trước mặt con!” Cô chỉ muốn nói với bà như thế.

Có lẽ cô đã quá tham lam, luôn tìm kiếm những gì không có thật trên đời, lấy đâu ra một gã đàn ông yêu cô bằng cả trái tim? Nhưng rồi cô tự nhủ ” Mình ngốc thật, sao lại có những suy nghĩ như thế này? Chỉ tại mình không tìm được tình yêu, nên thành ra mình yêu thích độc thân hơn. Nếu đã lấy chồng mà không thể yêu, dại gì lại tìm một kẻ tầm thường, ít ra phải tốt tốt một chút. Nhưng như vậy tội nghiệp người ta quá, hy vọng người ta không yêu mình để mình khỏi ray rứt”

Phải đấu tranh giữa “Độc thân” và “lấy chồng”, cô chẳng biết nên phải làm gì, thôi thì cái gì đến sẽ đến, dù vậy, cô hy vọng một điều đó là cô có thể yêu được một ai đó.

Vừa lúc có cuộc điện thoại reo lên, đó là một cô bạn gái lâu năm của cô.

Uyển My ra khỏi nhà, để lại trên bàn tờ giấy được cái đĩa trái cây chặn lại với nội dung: “Mẹ! Con đi chơi với con Hân một chút, khoảng hơn 1 tiếng sau con sẽ về”

Cô đi đến một quán bar, 9h tối, chỉ là lúc bắt đầu của nơi này thôi.

Xưa nay cô không có thói quen đi quán bar, cũng chẳng thích lắm những nơi náo nhiệt, nếu cho cô đi ngắm cảnh thì sẽ thích hơn, đáng tiếc cái thành phố bé nhỏ này lấy đâu ra cảnh đẹp mà ngắm?

Bước vào, trước mắt cô, một khung cảnh vô cùng ấn tượng, một nơi được chiếu sáng bởi rất nhiều bóng đèn màu, tiếng nhạc êm ái vang lên trong không gian.

Uyển My đưa mắt nhìn xung quanh để tìm Hân, lúc này mới phát hiện có một số người đang dán mắt về phía mình, một vị khách mới của quán.

” UYỂN MY...” Tiếng gọi từ đâu đó, khiến cô cố gắng chú ý nhìn xung quanh hơn.

Định vị được nơi Hân ngồi, cô vội đi đến, một phần để tránh những ánh mắt kia nhìn mình.

Do vội quá, cô đã không thể ý “đường đi nước bước” dưới chân thế là... Rầm!

Uyển My nằm dưới đất... “Ui chao...” Cô xít xoa, cắn môi nén cơn đau do cơ thể va đập với nền gạch cứng, cô rửa thầm cái đĩa chết tiệt đã dang chân ra khiến cô té ngã, thế mà cũng chẳng thấy đi đến đỡ mình dậy, đúng là một con người chẳng ra gì. “Chết tiệt” Cô thầm rửa.

Uyển My vội tìm đường ngồi dậy, cô cảm nhận rõ những cái nhìn đó đang dừng lại nơi cô, dù cô không ngước mắt lên, nhưng cô rõ biết điều đó... “Xấu hổ đến mức muốn cắm đầu xuống đất mà đi cho xong...” Cô tiếp tục tự thầm.

Chợt một bàn tay to lớn rắn chắc đỡ đôi vai của cô, phút chốc đoán ngay là con trai, uyển My đưa mắt lên nhìn... ” Thì ra cái thằng này chính là cái đứa “gạt” chân mình đấy sao? Cũng biết điều rồi đó... nhóc”

“Em không sao chứ? Anh xin lỗi! Anh sơ ý quá!” Giọng nói dịu dàng và ân cần đó khiến cô phần nào chú tâm đến hắn, trong bar tối quá, cô không nhìn rõ được mặt hắn. Xưng bằng em ư? Chắc hẳn hắn ta cũng chẳng nhỏ tuổi gì, nhìn rõ dáng người hắn cao lớn, cực chuẩn men, giống như nhân vật Lâu Phùng Đường trong cuốn tiểu thuyết “Yêu em không cần quá cuồng si” của Tịch Quyên. Cô thầm đoán vậy, tội mỗi chuyện không thấy được mặt, tiếc thật!

” Ôi! Mình nghĩ gì thế này! Có yêu được ai mà bày đặc để ý đến chứ?” Cô tự nói với mình, cô đứng dậy nường theo sức đỡ của gã con trai đó. Tay phũ phũ trên người, cô vẫn không nói gì với hắn. Đúng thật, cô chỉ đứng bằng vai hắn ” Cao gì mà cao khiếp vậy!”

“Anh xin lỗi nhé!” Hắn đưa tay xoa xoa đầu cô, xem cô như đứa trẻ, cô có vẻ bức tức, nhưng cố không ra mặt. Vợ và cúi đầu với hắn rồi quay đi. Vì tối quá, cô cũng không biết về mặt hắn lúc đó như thế nào, chỉ thoáng nghĩ là hắn đã mỉm cười sau cái cúi đầu của cô.

Hắn đưa cho cô một tấm thiệp, nhìn rõ hơn... “Thiệp cưới hả?” Cô vừa nói, vừa nghịch cái ống hút trong ly nước trái cây.

“Đúng vậy, nhớ đến dự đấy... Mang quà bự bự nhé, nhỏ là không chơi đâu...”

“Giỡn chơi à? Mời người ta đi mà bày đặc đòi qua to với chả nhỏ...”

” À Nè!” Hắn vội ghé sát vào tai cô “Người yêu đâu, không dẫn ra ra mắt bạn bè gì hết trơn hết trọi vậy....”

” Người yêu?” Cô chau mày “Thôi đi! Tôi chưa nghĩ đến những chuyện vợ vãn đó...”

“Gì hả? 24 tuổi có người yêu mà gọi là vợ vãn? Cậu định ở giá suốt đời à?” Câu nói của Hắn vô tình lọt qua tai của những người xung quanh, anh chàng ban nãy không ngoại lệ. Lúc này, họ đang trò chuyện với tần số bình thường, không thủ thỉ như ban nãy.

“Ồ giá? Buồn cười...” Cô cười khẩy “Không có chuyện đó đâu! Tại chị cưng chưa gặp người ưng ý! Phải gọi là đợi người... hoàn hảo đến cầu hôn đấy...” Rồi phá lên cười trêu Hắn. Lúc này quán bar bắt đầu có thêm nhiều khách hơn.

“Oh god..” Hắn tắc lưỡi “Hoàn hảo mức độ nào?”

“À! Đẹp trai, nhà giàu, học giỏi, tốt bụng, yêu vợ hết mình, biết nấu ăn, à còn...” Uyển My vừa kể vừa đưa từng ngón tay lên đếm... Thật ra cốt để trêu Hắn cho vui, một phần đang có ý “nâng cấp” giá của mình.

“Stop...” Hắn đưa bàn tay đưa ra trước mặt Uyển My “Đừng nổ nữa đại tỷ...”

Còn về phía anh chàng ban nãy, vẫn đang nhắm nhĩ rượu, chợt từ bên ngoài có một người đàn ông mặc vest đeo caravat đến ghé tai vào anh ta nói gì đó, đáp lại, anh ta chỉ gật đầu một cái, đặt một tờ tiền trên bàn rồi vội bỏ đi, vừa lúc đó bồi bàn đi đến thu tiền, anh ta hình như đã nói gì đó với người bồi bàn, sau đó ném ánh mắt về phía hai cô gái đang trò chuyện vui vẻ.

Miệng anh ta lóe lên một nụ cười....

3. Chương 3

Một ngày mới lại tiếp tục trôi qua...

Bây giờ là... 7h30 phút lẻ 38 giây

RENG!!!!!!!

RENG!!!!!!!

“À! Chết tiệt thật...” Uyển My lồm cồm ngồi dậy dưới chiếc chăn ấm áp, cô đập mạnh vào cái đồng hồ đáng ghét một cái thật mạnh ” Dám làm chị thức giấc à?” cô lầm bầm và nhìn nó như đay nghiến. Thật tội lỗi quá, chỉ là một cái đồng hồ thôi mà!

“Ôi! Trời...” Cô réo lên khi nhận ra những chiếc kim trên cái đồng hồ đã điểm 7h30 hơn.

” Chết rồi, ba sẽ mắ mình chết mất...” Đoạn lật đật chạy thục mạng vào tủ đồ và ném hàng đồng quần áo lên giường cốt để tìm bộ đồ vừa ý nhất.

Xong, cô tức tốc làm những thứ cần làm vào buổi sáng: đánh răng, rửa mặt, tắm rửa, thay đồ... cuối cùng, chạy nhanh hết tốc lực đến nơi làm, siêu thị nội thất Thái Thành do ba cô quản lý và xây dựng.

Nhà cô có cơm ăn 3 bữa là nhờ nó, thu nhập hàng tháng không nhỏ chút nào, sắp tới ba cô sẽ mở thêm 2 chi nhánh ở tỉnh lân cận, từ khi sinh cô ra thì sự nghiệp làm ăn của gia đình cô ngày một thăng tiến, niềm tin đó khiến ba mẹ cô càng quý cô hơn!

Ngoài chuyện đến nơi làm quản lý sổ sách ghi chép, kiểm tra chất lượng và số lượng hàng thì cô chỉ biết ăn, ngủ và rong chơi. Nếu nén về chuyện bật bếp gas thì cô sẽ phán ngay một câu “Biết chết liền...”. E rằng sợ có ngày sẽ “chết thật” đấy!

Đôi giày cao gót màu hồng hàng xịn đang thay nhau phan xuống mặt đường vang lên tiếng động vô cùng vui tai “cốc cốc...”, Uyển My chạy nhanh như bay... Hy vọng đôi giày sẽ không bật gót trước khi đến nơi.

” Chết rồi, ba sẽ mắch mình và bảo “Con nghĩ con còn học mẫu giáo à?”, như thế sẽ thật khủng khiếp nếu ba nói trước mặt bao nhiêu nhân viên...”

Đứng trước một khu nhà cao tầng vô cùng hoành tráng về diện tích lẫn mặt tiền, Uyển My đứng thở hổn hển ” Tại sao giờ mình mới nhận ra! Đi taxi sẽ đỡ mất thời gian!!”

Sau một hồi “tĩnh tâm”, cô bước vào cửa hàng với tư thế hết sức hiên ngang không sợ trời không sợ đất, đúng là con gái của ông chủ có khác!

Bước vào cánh cửa tự động, hơi máy lạnh phả vào người khiến cô khê run người, một sự khác biệt rõ rệt giữa trời nắng nóng so với bên trong cửa hàng.

Đi đến đâu, cô cũng bắt gặp những ánh mắt như kiểu “Đừng ý là con gái của Giám đốc mà đi trễ...”, tuy họ vẫn thần nhiên gật đầu chào cô, nhưng rõ chỉ là bằng mặt không bằng lòng! Sao cũng được, cứ mặc! Làm họ vui lòng, cô cũng chẳng được lợi gì, họ chỉ làm cho ba cô, chứ có làm cho cô mà cần chi phải...

Uyển My chợt ngẩng lên thì thấy ba mình và một người đàn ông đang ngồi ở phòng tiếp khách trên tầng một thông qua cái tường bằng kính trong suốt trên ấy.

Trông gương mặt ba có vẻ rất hài lòng ” Khách lớn ư?”.

Cô vội đi đến chỗ cô gái mặc áo dài màu kem gần đó “Người trên đó là...” Cô hất cằm về hướng đang nhìn. Cô ta vội nhanh nhẹn trả lời ngay “Là đối tác làm ăn mới của Giám đốc ạ! Nghe nói anh ta đang là Giám đốc của một công ty lớn, không hiểu sao lại biết được mà ký hợp đồng với Giám đốc mình...”

“Ý chị là... nói siêu thị này nhỏ... có đúng không?”

“Dạ em không có...” Cô ta lúng túng, như Thần tử sợ đáng Thiên tuế lỗi ra xử trảm.

“Thôi, em không rảnh mà bắt lỗi chị đâu...” Uyển My vội đi lên đó xem ngóng tình hình như thế nào, còn cô gái ban nãy như thoát được tội, mừng hú hồn ấy!

” Khoang đã nào... Cô ta nói “Anh ta” ư? Tức là còn trẻ?...” Uyển My cười khẩy, mặc cho có vài ánh nhìn đang dán vào cô ” Đùa sao? Chuyện này thật không bình thường...” Bất giác cô cảm nhận ngay có điều gì đó bất thường, nhưng cô hy vọng chỉ là suy đoán của mình, chỉ là sự nhạy cảm hơi quá.

Cũng có thể anh ta đang tìm một đối tác mới, biết đâu sau này hợp tác mà thành đạt hơn nữa? Vậy mà cứ tưởng, công ty lớn thì chỉ thích hợp tác với những công ty xứng tầm.

Đi đến trước cửa, một cô nhân viên khác vội cúi nhẹ chào cô. Uyển My như không để mắt tới cô, vội đưa mắt dò xét bên trong phòng, nhìn thấy ba đang ngồi đó, định ngó sang nhìn thì chỉ thấy mỗi lưng anh ta, tưởng lên đây sẽ nhìn thấy rõ mặt. Sẵn tiện đi bước vào nghe ba nói chuyện làm ăn để mà sau này lấy làm kinh nghiệm, nhưng cô về không hay nếu như ba đang tiếp khách, xong vào lại bảo là tọc mạch.

Cô định bỏ đi thì... “À! Uyển My...” Tiếng gọi của ba cô, khiến cô như lạnh cả sống lưng, chẳng hiểu sao lúc này... ” Mình cảm giác ba đang có một ý đồ vô cùng dã tâm, mình nên giả vờ không nghe nhỉ? Nhưng mà...” Cô quay sang, gương mặt liền tươi cười “Dạ... chào ba...! À! Chào giám đốc ạ!” Rồi cô gật đầu.

“Còn ngại gì nữa... lại đây...Có ai xa lạ ở đây đâu mà con cần chi nói chuyện kiểu đó...” Tiếng ba cô vang vọng, người ngồi đối diện ông lúc này chợt quay mặt sang, đúng là gương mặt của một chàng trai chừng 27 28 tuổi... ” Không thể nào tin được, anh ta mà là Giám đốc của công ty nào đó ư? Đùa sao...”

Gương mặt ấy toát lên một vẻ đẹp mà cô không biết phải diễn tả bằng lời ra sao “Chắc cũng không đáng để bêu rêu khắp thiên hạ là tôi vừa gặp một ngôi sao điện ảnh Hàn Quốc.” À phải rồi, khó diễn tả cũng bởi anh ta là một vị Giám đốc trẻ tuổi, sự thật này phũ phàng đến độ khó chấp nhận thật.

Uyển My vội đi đến, hình như anh ta vẫn đang nhìn cô không chớp mắt ” Anh ta định giết mình bằng ánh mắt sao chứ? , nhận ra ánh mắt đó, cô vô cùng bức bối ”Đừng tưởng đẹp trai thì muốn quyến rũ được bốn tiểu thư đây, đợi kiếp khác đi! À không! Nằm mơ đi...” Nếu được, cô sẽ đá ngay cho anh ta câu tương tự.

Cô đi đến định ngồi cạnh ba cô thì... “Sao con lại ngồi đây, qua bên đó chứ?”

“Ba! Đùa gì vậy? Sao lại bên đó...” Cô đành mặt lại

“Hai đứa quen nhau ba biết rồi, còn giấu giếm gì nữa...”

“CÁI GÌ?” Cô to mắt, xem chút nữa ngất xỉu

Chưa kịp phản bác gì thêm, anh ta thừa cơ hội túm lấy vai cô đẩy cô sang bên anh ta rồi ấn cô ngồi xuống.

“Ồ yên đó đi, sao em cứ bướng quá vậy hả nhóc?” Anh ta quay sang bẹo má nó “Thật thô lỗ hết sức...”, cô chỉ muốn cho anh ta một cú đập thật mạnh đủ để anh ta không còn đi được.

4. Chương 4

Trần Bảo Gia Hoàng đích thị là tên của anh ta, một con người trẻ tuổi nhưng đã sớm biết cách phát tụy tài năng của mình. Nhìn thì có lẽ chưa đầy 30 tuổi nhưng tuổi thật sự của anh ta đã là... 35 tuổi, một trong nhiều yếu tố quan trọng trong sự phát triển sự nghiệp không thể không nói đến sự góp phần của vẻ bên ngoài.

Tất nhiên anh ta không thể phung phí tiền vào viện thẩm mỹ mà chỉ cần duy trì chế độ ăn uống hợp lý, tập luyện thường xuyên, luôn duy trì tâm trạng tốt.

Gia Hoàng mồ côi cha mẹ từ nhỏ, được ông nội nuôi dưỡng nên sớm học theo những đức tính từ ông. Ông là một người giàu nghị lực, kiên trì và không bao giờ chịu đầu hàng số phận. Sự ra đi của ba mẹ Gia Hoàng là một cú sock rất lớn đối với ông và Gia Hoàng, dù lúc ấy anh chỉ mới 5 tuổi.

Vì thông minh hơn người, Gia Hoàng đã sớm lập được nhiều thành tích trong học tập và một số môn năng khiếu, phần nào anh đã khiến ông yên tâm về sự nghiệp. Chức phận cao quý hiện giờ của anh cũng chính do ông của Gia Hoàng mang đến, trong tương lai không xa, anh sẽ nắm trong tay tập đoàn FUTURE của ông nội.

Có lẽ vì hơn người mọi thứ, nên anh có cá tính riêng biệt, không giống với những ông chủ này nọ chỉ biết lo cho riêng mình, luôn tìm cách sa đọa mình trong những trò vô bổ của xã hội. Bản thân anh vô cùng khinh những con người bạc nhược đó, dễ dàng sa ngã vào những thứ ấy.

Xung quanh có mấy ai là thật lòng thật dạ đối đãi với mình? Với cương vị hiện giờ, anh nhận biết bao lời xu nịnh của kẻ dưới, nhận ra rõ hơn họ chỉ luôn mang một chiếc mặt nạ khi đối diện với anh.

Muốn làm tốt như mình muốn đôi lúc anh phải bỏ qua tình cảm, trở nên vô tình và thờ ơ. Sống trên đời là vậy, phải biết tùy cơ mà hành sự, giữ vững mãi một lập trường không nhất định sẽ dẫn ta đến nơi ta muốn.

“Anh là...” Cô chưa kịp nói hết câu, thì anh ta thần thiên quàng tay ôm lấy vai cô tỏ ra thân mật.

Tức thì, cô cố vùng vai để tay anh ta có thể bỏ ra khỏi vai nhưng vô ích, cứ như anh ta muốn nói rằng “Nhất quyết không buông...”

Uyển My cắn chặt môi nhìn anh ta như đay nghiến, cô biết, nếu trước mặt ba mình mà tỏ ra thô lỗ, ắc hẳn sẽ chẳng mang lại lợi ích gì, thậm chí lại gánh thêm hậu quả. Cô đành nén lại “để dành” lần sau sẽ tính với hẳn.

Nhưng cô hồ nghi trông hẳn rất quen, như cô đã gặp đâu đó, nhưng ở đâu nhỉ? “Thật ra cái tên diên này ở đâu ”chui” ra mà dám cả gan nói với ba mình rằng mình và hẳn đang quen nhau chứ? Hẳn rốt cuộc là ai vậy chứ...”

“Các con đã quen nhau bao lâu rồi?” Ba của cô lên tiếng hỏi Gia Hoàng, trông gương mặt ông vô cùng vô cùng hài lòng “con cá” mà cô con gái mình bắt được. Đúng là một con cá lớn, nhất quyết không để giuộc được.

“À...” Hẳn ậm ừ, Uyển My khẽ mỉm cười trước thái độ của anh ta “Hề hề! Để xem anh ta sẽ bịa thêm chuyện gì nữa đây...”

Cô không tỏ ra bức bối trong vòng tay anh ta nữa, im lặng xem tiếp “kịch hay”.

“Tụi con chỉ mới biết nhau được hôm qua, nhưng vì thấy hợp nhau nên bọn con quyết định quen nhau”. Cô ta bật to mắt nhìn hẳn “Nói dối giỏi thật, nhưng sao không bảo là vài tháng hoặc đã vài năm, nói dối gì mà ngốc nghếch vậy chứ?”. Cô nghiêng răng nhìn anh ta.

“Thảo nào hôm qua, con bé đi chơi về muộn thế, thì ra...” Ông liếc xéo liếc dọc nhìn cô. Tất nhiên, Uyển My hiểu ngay ánh mắt “kỳ cục” đó. Đáp lại, cô vội nhú mày như bảo “Ba! Thôi đủ rồi đó...”

Rồi ông vội nhìn xuống chiếc đồng hồ màu vàng kim trên tay

“Thôi chết, đã đến giờ hẹn với khách rồi...” Ông bật dậy, gương mặt tỏ vẻ lo lắng, ông hấp tấp vội vã quay sang tìm chiếc cặp sách đen của ông...

Gia Hoàng và Uyển My cũng đứng dậy, lúc này anh ta mới bỏ tay ra khỏi cô. Cả hai hơi bất ngờ trước thái độ của ông. Riêng Uyển My, cô cảm thấy ba cô hôm nay có những hành động bất thường, mà chắc ngay nguyên nhân chính là do cái tên “biến thái” đang đứng cạnh mình.

Ông vội đi nhanh ra cửa, khiến hai người họ chưa kịp chào.

“Ba...” Cô gọi với ra

“À!” Ông không quên quay sang “Hai con đi chơi vui vẻ nhé!” Ánh mắt ông chuyển sang Uyển My “Hôm nay con được nghỉ đấy, ba sẽ không trách con chuyện đi trễ hôm nay đâu...” Xong, ông vội bỏ đi thật nhanh.

Một lần nữa, cô đành mặt lại “Chúng nào tặc nấy, thật không thể thay đổi...” Cô thầm nói với bản thân.

Lúc trước có lần ba cô giới thiệu cho cô một anh chàng trạc tuổi cô, anh ta là con của một người bạn của ông, cũng thái độ đó, tương tự. Nhưng vì Gia Hoàng thuộc vai vế cao cấp hơn nên thái độ của ông cũng nâng cấp lên được chút đỉnh.

Không muốn nghĩ mãi nữa, cô liền nhớ đến mình nên phải về nhà dọn ngay cái đồng hồ còn ở trên giường mà lúc ban sáng cô đã ném tứ tung lên đó. Nếu mẹ mà thấy được, chắc sẽ “cháy nhà” mất thôi, thật bất cần.

Cô vội đi thật nhanh mà quên bèn anh chàng đang đứng bên cạnh, chợt...

“Oái...” Tay cô bị anh ta nắm lại, Uyển My nhú mày bực dọc quay sang nhìn hẳn “Anh có thôi trò này không? Tôi biết anh thích tôi, muốn cưới tôi đúng không? Nhưng xin lỗi, anh chọn nhầm người rồi, tôi không yêu anh đâu. Đừng tưởng anh có thể khiến tôi yêu anh, xong! Anh chán rồi quay sang “đá” tôi. Đừng có vọng tưởng...” Nói rồi cô cố đẩy bàn tay to lớn của hẳn ra khỏi tay mình.

Nhưng cô chợt để ý đến dáng người anh ta. Anh ta cao hơn cô chắc cũng khoảng 30cm, à nói ngược lại là cô chỉ đứng bằng vai của hẳn. “Sao giống cái ”thằng” hôm qua vậy chứ?” Vì hôm qua không thể nhìn rõ mặt cho nên...

Cô khựng tay lại không ý thức được mình đã không còn phản kháng kịch liệt như trước.

Gia Hoàng lúc này mới tiến gần đến cô, đưa tay còn lại xoa đầu cô... “Thôi! Anh đói rồi, chúng ta đi ăn nào...” Chưa để cô trả lời, anh kéo tay Uyên My đi, mặc cho vô số ánh nhìn đang tập trung vào họ, những anh mắt ngưỡng mộ pha lẫn ghen ghét đố kỵ.

5. Chương 5

“Anh có thể buông tay tôi ra được chứ?”

Uyên My nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu, với hành động của anh ta hiện giờ chẳng khác nào xem cô như trẻ con. Cô vội ghì tay lại, khựng chân lại không chịu bước tiếp theo Gia Hoàng nữa.

“Tôi chẳng hiểu sao anh có thể bịa chuyện giỏi như vậy...”

Nói rồi cô vùng vẫy tay mình ra khỏi lòng bàn tay của anh ta, lúc này Gia Hoàng cũng không nắm chặt như trước nữa.

“Phải! Anh bịa đấy!”

Câu nói đó khiến cô phải đặt ánh mắt mình vào đôi mắt trong veo của anh ta, Gia Hoàng cũng nói tiếp.

“Nhưng chỉ một nửa thôi...”

“Một nửa?”

“Hôm qua, chúng ta đã gặp nhau. Em không nhớ sao?”

Uyên My như nhận ra được điều gì đó, không lẽ những gì cô đang định ninh trong lòng là sự thật? “Chẳng lẽ hẳn chính là cái “thằng” hôm qua đang chặn ra khiến mình ngã sao?”

“Anh...”

Cô tròn mắt ngỡ ngàng, làm sao chỉ gặp thoáng chốc như vậy, mà hôm sau anh ta đã mò tới tận “ổ”, thật là khủng khiếp, anh ta là thứ gì vậy? Vì một cô gái gặp thoáng qua mà đã cất công đến đây, thậm chí thừa cơ hội bàn chuyện làm ăn với ba cô. Vậy ra lý do anh ta tự nguyện tìm đến và hợp tác với ba cô chính là cô - Lê Uyên My. Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra vậy, thật là một chuyện điên rồ, bất khả thi trên đời này, ấy mà chính anh ta cũng biến nó thành chuyện khả thi.

Câu nói định buông ra khỏi miệng cũng chợt tắt đi, chỉ còn tiếng thở nhẹ nhẹ có chút gấp gáp phát ra từ thanh quản của cô. Trong lòng cô chợt hiện lên hình ảnh một kẻ mang đầy ác tâm, bất chấp tất cả để đạt được mục đích của mình, khi đạt được rồi thì nhẫn tâm từ bỏ không một chút tiếc nuối.

Nhìn thấy sắc mặt của Uyên My hiện giờ, Gia Hoàng cũng ngầm hiểu ra được những gì cô đang nghĩ trong đầu. Chuyện đoán suy nghĩ của người khác qua nét mặt là chuyện không khó, cho nên dù biết vậy, anh vẫn cố ý không quan tâm, cô ta muốn nghĩ gì thì mặc. Có giải thích cách mấy thì cũng không thể “ăn nhập” vào não của cô ta được, một ngày nào đó cô cũng sẽ chấp nhận thôi.

“Vậy... anh muốn gì?”

“Đi ăn đi! Anh đói rồi...”

Gia Hoàng mỉm cười một nụ cười thật đẹp nhìn cô, điều đó khiến cô nhúu mày lại không quên nhắc bản thân “Định dùng “Mỹ nam kế” quyến rũ mình sao? Thật ngớ ngẩn... Đâu phải đây là lần đầu tiên trong 24 năm cuộc đời mình đứng trước mặt một trai đẹp chứ? Phải cẩn thận với loại người này...”

Biết mình không doi co lại với anh ta, thôi thì cứ chấp nhận như một lẽ đương nhiên, dù gì bụng cô cũng đang đánh trống.

Đã có lúc cô từng nghĩ, sau này sẽ không cần đến phải ký tên vào tờ giấy kết hôn mà vẫn tự tạo ình một gia đình, đó là sẽ trở thành một bà mẹ độc thân. Sẽ không cần sự chu cấp của người đàn ông đó. Tự cô sẽ nuôi dạy đứa con trưởng thành, nhưng mãi sau này cô đã gạt bỏ cái suy nghĩ đó.

Dù miệng thì nói không muốn yêu bất cứ ai, nhưng sâu trong tâm cô vẫn hy vọng sẽ có một người đàn ông đáng để cô trân trọng và yêu.

Cô ngồi trên bàn ăn, tay cầm nĩa nghịch thức ăn trong đĩa mà bản thân không nhận ra.

“Em làm gì thế?”

Gia Hoàng nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, khó hiểu trước hành động của cô “Cô ấy lại đang nghĩ cái thứ gì trong đầu vậy?”

Nghe giọng nói của anh ta, cô bị kéo trở lại hiện tại, đúng là bản thân cô quá rảnh rỗi, suy nghĩ những chuyện không đâu, chẳng liên quan đến thực tại.

“Thật ra anh đang suy nghĩ cái gì vậy hả?”

Cô không ăn mà nhìn thẳng vào mắt anh ta bằng ánh mắt chứa phần nghiêm trọng.

“Thật sự em muốn biết?”

Anh ta vẫn thư thả ăn mà không tỏ ra khó chịu trước thái độ của cô.

Đáp lại, Uyển My gật nhẹ đầu.

“Nếu anh nói. Anh thích em! Em tin không?”

Anh ta nhướng mày nhìn cô, trong câu nói chất chứa 5 phần thật lòng, 3 phần giả dối, 2 phần trêu chọc, không biết làm sao cho vừa.

Cô tắc lưỡi cười khẩy nhìn anh.

“Điên sao? Thích?”

“Nếu em có thể phát biểu ra được câu đó chứng tỏ em không tin! Anh cũng không muốn ép...” Đoạn nhấn mạnh câu nói “Ăn đi”

Trong lòng Uyển My thực sự vô cùng vô cùng bức bối trước thái độ xem người khác không ra gì của anh ta, dù gì cũng đã đến đây rồi, không ăn thì phí phạm thức ăn quá, như vậy là không tôn trọng những người đã làm ra những thứ nguyên liệu đã làm ra món ăn này. Xong! Hy vọng anh ta có thể nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của mình.

Đúng vậy, Gia Hoàng không nói sai! Chỉ mỗi tội Uyển My đã nghĩ không đúng. Đúng thật anh thích cô, thích gương mặt đáng yêu phúng phính như đứa trẻ của cô, thích cái nhìn bức bối của cô đối với anh hôm đó, thích cách cô cúi đầu vội vã với anh rồi bỏ đi.

Còn về chuyện hợp tác làm ăn với ba của Uyển My là do anh đề ý kiến ra cho ông, một phần cũng do công ty này có khả năng phát triển và làm cùng lĩnh vực.

Khi đó anh đã nửa đùa nửa thật vài câu với Giám đốc về chuyện của anh và Uyển My, nhưng ai ngờ mọi chuyện lại ngày lúc trở nên thú vị đến vậy.

Khi hoàn thành xong bữa sáng, cả hai đứng dậy ra về, Uyển My vội đi nhanh ra cửa mặc cho Gia Hoàng còn ở phía sau lưng mình, trong suy nghĩ của cô hiện giờ chỉ muốn anh ta cách xa cô ra một ngàn dặm. Cô không ưa những loại người như anh ta, dù cho đông đảo phụ nữ cứ chết mê chết mệt vì loại người này.

Một con người chỉ cần nhận ra giá trị mình, tuyệt nhiên sẽ không chấp nhận những thứ tầm thường vô vị. Những người như vậy, luôn tỏ ra kiêu hãnh, thích làm gì thì làm không ai có quyền ngăn cản. Thậm chí với phụ nữ cũng thế, chỉ cần có tiền, búng tay một phát là hàng tá cô phải xếp hàng đợi “sủng ái”.

Cô luôn biết đúng biết sai, biết tự lượng sức mình, không quá ảo mộng.

Thật buồn cười, chắc chắn cô sẽ không nằm trong đồng phụ nữ mất phẩm giá đó.

Nếu chọn giữa tình yêu và tiền thì phương án đầu tiên của cô chính là Tình yêu.

Cô không chấp nhận người đàn ông của cuộc đời mình là một người hoàn hảo, mà chỉ cần hần yêu cô, có một nhan sắc bình thường, gia cảnh bình thường, như thế là được. Yêu những thứ người như Gia Hoàng tổ chỉ làm một óc, suốt ngày chỉ biết tìm cách giữ chồng thôi cũng đủ khiến cô mệt mỏi.

“Uyển My...”

Tiếng Gia Hoàng gọi cô từ phía sau. Uyển My giật mình khựng chân lại lập tức “Làm sao hần có thể biết tên mình chứ?” Cô không quay lại, chỉ đứng đó đợi hần đến và nói gì đó với cô, mong rằng hần sẽ không đòi co những chuyện vớ vẩn, cô ghét những người lôi thôi.

“Em có thể... làm bạn gái anh được không?”

“CÁI GÌ?” Cô quát nhưng hơi hạ giọng.

6. Chương 6

Thật ra anh ta đang nghĩ gì mà nói ra được câu đó, anh ta không có não sao? Rõ ràng biết cô sẽ không nhiệt tình đáp trả lại câu nói đó.

“Tôi...”

Khoang đã!

Cô đang nghĩ gì thế? Lý do vì sao cô đang cố tránh xa anh ta vậy?

Chẳng phải lý do sâu xa và cực kỳ chính đáng của cô chính là đang hy vọng tình yêu ở anh ta đó sao?

Thừa biết loại người như anh ta khó lòng nảy sinh tình cảm với mình và ngược lại nên cô mới tỏ ra lạnh nhạt thờ ơ với hần ta, hy vọng tìm một tên con trai tầm thường khác quen rồi cố gắng yêu thêm một lần nữa.

Đã vậy thì tại sao không quen hần nhỉ? Hần tốt đấy chứ! Đẹp trai lại còn có tài.

Ba mẹ cô cần cô có một người đàn ông môn đăng hộ đối để cô có thể nương tựa suốt đời, dịp này là dịp cho hai ông bà già nở mày nở mặt với thiên hạ, chẳng tốt sao?

Thôi thì đành từ bỏ mục đích tìm kiếm thứ tình yêu đích thực xa xỉ đó đi, cứ sao lại cố hy vọng đi tìm một thứ không có thật trên trần thế này cho hao phí sức lực.

Nhìn anh ta không có vẻ như là một kẻ đào hoa rỗng não như những kẻ mà cô từng gặp.

Có thể ngay lúc này, câu nói của hần là thật lòng thì may ra hần sẽ không giở trò tiểu nhân với cô, dù sao hần cũng thuộc dạng không tầm thường về địa vị.

Có tiền có thế, mắc mớ gì đi “lừa tình” một cô tiểu thư như cô để rồi bị thiên hạ phỉ nhổ?

Chỉ cần anh ta vung tiền ra, thì hàng tá cô phải bám theo, từ trẻ tuổi như nữ sinh đến mấy bà cô chững tuổi.

Sau này dù hần có nói những câu như kiểu “tôi hết yêu em rồi” hay gì đi chăng nữa thì mặc! Như vậy cũng tốt, đỡ phải bị hần bám víu đến cả đời! Mà nhiều khi nhờ đó cô lại có thể tiếp tục theo đuổi những ước mơ của cô.

Đối với cô, hôn nhân là thứ ràng buộc con người. Còn tình yêu là thứ trói buộc tâm hồn con người ta, đối với cô, tình yêu đẹp nhất là khi hai người bắt đầu có tình cảm với nhau hoặc đã như trong phim, hai người yêu nhau nhưng phải chết chẳng phải hay ho lắm sao? Như Romeo và Juliet vậy.

Liệu hai con người yêu nhau mãi như thế, không chán lắm sao? Suốt ngày có mấy câu yêu đương mùi mẫn nói đi nói lại, thật vô nghĩa. Cao trào cũng rồi có lúc thoái trào, tình yêu cũng vậy, cần chi phải cưỡng cầu.

Bản thân cô không cần, nhưng bản năng của cô lại không cho phép, nhưng mặc. Cô sẽ làm chủ được nó.

Cô vội thu dọn đám suy nghĩ hỗn tạp đang lẫn lộn trong đầu.

Có lý lắm! Đúng như ý nghĩ của ba cô, một con mồi ngon đấy! Bỏ qua đúng là phí thật.

Cô không rời để “dòm ngó” đến đồng gia sản kết xù của anh ta làm chi, đơn giản là anh ta là một người cực kỳ đặc biệt so với đám “cây si” ngoài kia đang “chầu chực” mong cô gật đầu chấp nhận.

Cho nên vui chơi một chút chắc cũng không sao. Nếu anh ta dỏ chứng đòi kết hôn thì sao nhỉ? Mặc! Tính hiện tại đi. Anh ta có yêu cô thật hay không thì cô sẽ tự có cách.

Uyển My chợt mỉm cười, một nụ cười hoàn toàn xa lạ, khác hẳn với cô thường ngày.

“Tôi sẽ suy nghĩ lại...” Rồi nháy mắt với Gia Hoàng đầy ẩn ý, tức là cô đã đồng ý nhưng giả vờ làm giá. Rồi quay lưng với dáng vẻ cực kỳ kiêu hãnh pha lẫn quyến rũ vô đối.

Gia Hoàng có chút ngỡ ngàng trước thái độ của cô, nhưng anh ta cũng không nghĩ nhiều về những gì đang suy diễn trong đầu cô gái có gương mặt nữ sinh này. Chợt bật cười.

” Vậy sao? Tại sao phải suy nghĩ lại? Anh có gì không tốt để em suy nghĩ lại sao?”

Gia Hoàng cũng không lấy làm lạ trước câu trả lời có phần chiến thắng nghiêng về anh ta, cũng có khi cô ta đã bị vẻ ngoài của mình làm choáng ngợp. Nhưng anh ta tin rằng không phải vì quyền thế hay tiền bạc mà cô tỏ vẻ như vậy, chắc rõ Uyển My không phải loại người này đâu.

Nhưng nói không thể không nghĩ đến câu “Đừng trông mặt mà bắt hình dong”, anh ta tuyệt nhiên không bỏ qua cái câu nói này được.

Dù vẫn tin tưởng Uyển My, nhưng không được lơ là mà bỏ qua dễ dàng như vậy, cẩn thận vẫn hơn. Con gái thời đại này, phần lớn đều háms danh, háms lợi, chỉ sợ cô ta cũng nằm trong tốp này. Dù là “Chỉ sợ”, nhưng nó không ngừng thôi thúc Gia Hoàng phải tìm hiểu rõ người con gái này.

Nghe câu nói đó, Uyển My dừng bước, đôi mắt vẫn hướng thẳng về phía trước...

“Anh không cần phải vội biết làm gì, tự khắc sẽ biết...”

“Anh đưa em về!” Nói rồi Gia Hoàng đi thật nhanh đến chiếc xe ô tô màu trắng bạc đang đậu phía trước.

“Được thôi...” Uyển My mỉm cười.

Dù không dám chắc Gia Hoàng sẽ kết hôn với cô, nhưng cô cũng nên thử hẳn xem thế nào, như vậy thật thú vị.

Nếu anh ta dễ dàng từ bỏ, thì cũng không đáng để cô để mất tới nửa làm gì. Anh ta có yêu cô hay không thì đó là chuyện không cần thiết.

Nhưng cô chỉ tò mò thôi, tò mò xem anh ta là giả dối hay thật lòng.

Cô lại đang nghĩ về những thứ hay ho mình sắp làm, thật thú vị làm sao. Rồi khẽ bật cười nhẹ.

Nếu ngược lại, thì đáng để cô lấy làm chồng đấy chứ nhỉ?

7. Chương 7

Thông thường một người đàn ông chừng chạc muốn tiến đến một mối quan hệ nghiêm túc thì sẽ chẳng dại mà chọn một cô ả lăng lơ nhăng nhít, hờ ra là làm trò cho đám đàn ông khác để ý.

Thậm chí họ cực kỳ “dị ứng” với loại phụ nữ như vậy, nhưng xét về bản năng có chăng anh ta có vui thích bọn phụ nữ ấy thật thì không phải chuyện to tát, nhưng chơi chán chê rồi họ cũng phải tay một cái ... rụp.

Họ luôn đặt vô số tiêu chuẩn về người phụ nữ sẽ bên cạnh mình suốt đời, cứ như rằng “tiêu chuẩn” là tất cả, tình yêu chỉ là thứ phụ, thậm chí không cần thiết đến, như vậy quá lộ rõ bản chất rồi. Đàn ông ích kỷ lắm phải không? Phụ nữ thì sao? Họ cũng thế thôi, chỉ là ích kỷ ở góc độ khác, ở những điểm khác.

Dù có hoàn hảo đến độ nào thì cũng chỉ là con người, cũng sẽ có ưu và khuyết.

Còn riêng Uyển My, khuyết điểm đều chiếm ưu thế và trội hơn hết thấy ưu điểm của cô.

Đang ngồi nhăm nhì tách trà bằng thủy tinh trong suốt trên tay, cô bật cười nhẹ.

Cô nhìn từng làn khói mỏng manh đang quện xung quanh miệng tách, tặc lưỡi: “Cũng có thể anh ta chưa hiểu hết về mình, cũng có khi anh ta đang có một trò chơi sắp bày ra... Dù thế nào, mình sẽ không để anh ta chiếm trọn ưu thế đâu...”

Cô chưa bao giờ thi vào trường Sân Khấu Điện Ảnh, cũng chưa bao giờ tham gia bất cứ cuộc thi đóng kịch nào khi cô còn ngồi trên ghế nhà trường.

Nhưng với độ tự tin “hiếm thấy” của cô hiện giờ thì đóng vai một cô nàng lẳng lơ để quyến rũ đàn ông không khó, huống chi cô đang muốn Gia Hoàng thật sự “hiện nguyên hình” con cáo già của hắn.

Uyển My khẽ đặt tách trà xuống bàn, dù đã nhẹ tay nhưng vẫn nghe được tiếng “Tách”.

Đoạn bật dậy ngẩng lại một lần nữa trang phục mình đang mặc trên người từ trên xuống dưới. Cô đang mặc một chiếc váy không dây màu đen với độ dài chưa đến gối, vô cùng quyến rũ. Tóc được xõa dài và được vén cẩn thận về đằng trước.

” Được đấy...”

Cô mỉm cười vô cùng đắc ý, rồi vội bước ra khỏi nhà...

“Con đi đâu vậy ?” Tiếng của mẹ cô đang rất gần, không cần quay đầu lại cũng rõ biết bà đang đứng sau lưng cô và chỉ cách chừng 5 mét trở lại.

“Con đi làm chuyện đại sự...”

” Đại sự? Thật ra là đại sự gì đây? Đi hẹn hò thì nói, còn dám trả lời với mẹ như thế à?” Tiếng của bà có vẻ giận dỗi với Uyển My. Bà vẫn tiếp tục nói, nhưng cảm xúc trong giọng nói này có phần khác hơn “Con đang quen một anh chàng Giám Đốc đẹp trai, con tưởng mẹ không biết sao? Ba con đã nói ẹ biết hết rồi...”

Đầu mày Uyển My hơi chau lại, dù biết đằng nào cái tin này cũng bị “bung ra” khỏi miệng của ba, nhưng vẫn cảm thấy hơi sồn gai óc với giọng điệu của mẹ! Bà trước giờ vẫn là một người phụ nữ ham thích danh lợi như thế này. Nhưng dù thế nào, thì mọi tính cách khác của mẹ thì vô cùng vô cùng tốt, yêu thương con cái hết mực, thậm chí bà sẵn sàng hy sinh những gì về mình để các con được vui vẻ, hạnh phúc.

Uyển My có một anh trai đang du học ở Úc, đó là Lê Duy Minh. Minh rất yêu thương Uyển My, nhưng một khi đã nghiêm khắc thì sẽ không bao giờ nhẹ lòng với ai, tính cách đó rất giống mẹ.

“Dạ! Sao cũng được mẹ à! Con đi đây...” Cô cố nén cái cảm xúc ức chế này, vội quay sang niềm nở ôm bà hôn cái “chụt” một phát rồi vội đi nhanh ra cổng.

Đôi lúc cô đã bị cái tính “hám danh” đó của mẹ mình lây nhiễm, cô sợ rằng không biết sau này mình sẽ có những cách suy nghĩ gì nữa đây, sự đấu tranh giữa bản thân và tư tưởng của mẹ truyền lại ình, thật khiến cô chẳng còn biết mình là con người như thế nào.

Uyển My bước ra đến cổng, bầu trời bây giờ đã tối mịt, cô ngược mặt lên để tìm vài ngôi sao sáng để ngắm cũng chẳng có, đèn đường thành phố quá sáng khiến cô chẳng nhìn thấy gì nữa. Rồi cô tự mấn mình “Đúng là mình rồi thật, giờ này còn tìm sao để ngắm...”

“Em làm gì vậy hả? Định để anh đợi đến khi nào nữa?”

Giọng nói là lạ mà lại quen quen phát ra khiến cô giật mình ý thức được rằng trước mắt mình, Gia Hoàng đang ngồi trong chiếc xe ô tô của anh ta nhìn ra qua ô cửa kính được bật xuống.

Cô vội sửa lại tư thế của mình, cố gắng ra vẻ nữ tính một chút! Xong! Hoàn hảo rồi.

À khoang đã!

Phải “khuyến mãi” thêm một nụ cười nữa chứ.

Vừa nghĩ đến đó, cô vội mỉm cười một nụ cười vô cùng đáng yêu và dịu dàng.

Kết quả thu về không tệ chút nào, cô nhận ra cái nhìn như chết đứng của Gia Hoàng khi nhìn thấy nụ cười của cô.

Cứ ngỡ như anh ta sắp chết vì bị sock vậy.

Cũng phải, từ cái hôm mà anh ta tự đứng xuất hiện trong công ty của ba cô cho đến hôm nay, đây là nụ cười duy nhất cô cười với anh ta.

Ngồi trong xe, hơi máy lạnh phà vào người khiến cô phải rung mình mấy bận, nhưng vẫn cố tỏ ra không có gì. Vẫn mím chặt môi, đôi mắt luôn nhìn về phía trước

Gia Hoàng ngồi kế bên, tuy mắt không thường xuyên dõi theo cô, nhưng anh ta rõ biết Uyển My đang run cầm cập vì lạnh.

“Hình như...” Lần đầu tiên kể từ khi Uyển My lên xe, Gia Hoàng mới mở miệng nói chuyện. Câu nói của anh ta khiến Uyển My vội đưa mắt sang đón chờ câu nói tiếp theo của anh ta: “Em có gì khác phải không?”

“K..khác..?” Câu nói không hoàn chỉnh được thốt ra khỏi miệng của Uyển My, khiến cô mất hết “dũng khí” để tiếp tục “trò chơi” của mình, nhưng cố lấy lại giọng nói hoàn chỉnh: “Ý anh là sao? Em khác gì?”

Không trả lời cô, anh ta chỉ quay sang mỉm cười.

Xe dừng lại, Gia Hoàng vội cởi áo khoác của mình ra khoác lên người Uyển My:” Buổi tối, đừng có mặc những thứ này! Đẹp thì đẹp đấy, nhưng bệnh rồi thì khổ lắm...”

Xong, anh ta cho xe tiếp tục chạy.

Cô chẳng biết phải nói gì nữa, cứ ngỡ anh ta thích thú lắm, thì ra còn tỏ vẻ như vậy. Xem thường cô đến vậy ư? Thật đáng ghét.

Uyển My mím môi

Đôi mắt cô tròn xoe ngẩn nhìn những cây cột đèn cao cao đang lướt nhanh qua, nhìn bóng mình phản chiếu qua tấm kính, tiện mắt nhìn Gia Hoàng, anh ta đôi khi vẫn hay quay sang nhìn cô, rồi có khi lại khẽ mỉm cười như kẻ tự kỷ.

“Chúng ta đi đâu đây?” Sau một khoảng im lặng đến chán ngấy, cô mới mở giọng.

Gia Hoàng vẫn đưa mắt về phía trước, không quay sang nhìn cô nữa.

“Anh cứ tưởng em biết rồi chứ?” Nói rồi anh ta chợt quay sang cười đắc ý, ẩn chứa trong nụ cười đó có điều gì đó bất thường.

Uyển My chau mày lại, mắt vẫn hướng về tấm kính trong suốt.

“Ý hần là sao chứ? Biết rồi...? Biết gì? Chẳng lẽ...” Tuy rằng trong lòng cô đang nghĩ đến một thứ gì đó vô cùng không trong sáng, nhưng khẽ hít thật sâu nhưng nhẹ nhàng cố để Gia Hoàng không nhận ra.

“Không lẽ...” Cô thầm nói với bản thân... “Không! Không... Mình và hần chỉ mới biết nhau chưa đầy một tuần mà! Hần không sợ mình sẽ bỏ chạy sao? Vậy những việc hần làm hôm đó, chuyện ký hợp đồng... chẳng lẽ chỉ vì cái mục đích “xấu xa” này sao? Không thể nào...”

Nhận thấy Uyển My không trả lời, trong lòng Gia Hoàng ngầm nhận ra những gì đang tiếp diễn trong đầu cô, khẽ bật cười thành tiếng.

“Em đang lo sợ gì thế? Sao lại không trả lời...?”

“Lo sợ?” Cô quay sang trừng mắt nhìn “Một người quang minh chính đại như anh, làm gì mà tôi phải sợ?” Uyển My nói với giọng chắc nịch, giọng điệu khác xa với cảm xúc đang dâng trào trong lòng cô.

Nhận ra thái độ của Uyển My, Gia Hoàng cũng khá bất ngờ, xem như mình đánh giá thấp cô gái này rồi.

Sau 20 phút khi lên xe. Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh chạy thẳng vào một cánh cổng to lớn tự động đang mở dần ra, hai bên bao quanh bởi bức tường sừng sững cao khuất mắt màu trắng.

“Nhìn chẳng giống khách sạn tí nào...” Uyển My ngẫm nói với bản thân. Rồi suy nghĩ của cô chuyển dòng “Chẳng lẽ chính là... nhà của hắn? Nhưng chỉ mới quen nhau, làm sao hắn lại dẫn về ra mắt gia đình nhanh như vậy?”

Chiếc xe càng chạy vào trong, đôi mắt Uyển My càng mở to trong sự ngạc nhiên hết lần này đến lần khác, một khu vườn trồng đầy hoa và cây cảnh ở dọc lối đi, ánh đèn sáng rực pha xuống rõ như ban ngày.

Lúc này cô mới nhận ra trước mắt, ngôi biệt thự to như lâu đài đang hiện diện trước mặt cô vô cùng... chân thực.

8. Chương 8

Nhưng rồi Uyển My vội thu lại ánh mắt của mình, Gia Hoàng là một người thâm sâu khó dò, anh ta có thể sẽ phát hiện ra những gì cô đang giấu trong lòng, dù chỉ một ánh mắt, anh ta hoàn toàn có thể hiểu được cô nghĩ gì.

Anh ta bước ra khỏi xe, rồi vội đi đến mở cửa xe cho cô, cẩn thận dìu cô xuống xe:

“Tôi tự đi được...” Uyển My nói rồi đưa tay lên ra hiệu.

Rồi vội bước chân xuống, chưa kịp đặt chân còn lại xuống đất thì chiếc giày chết tiệt bị trật gót khiến cô trượt cả người xuống, may thay Gia Hoàng đã tóm được cô.

“Xin lỗi, tôi không cẩn thận rồi...” Vừa nói vừa cười gượng, cô cố đứng dậy.

Dù chân hơi đau vì cú ngã, nhưng cô cố nén cơn đau để bước đi một cách bình thường, tránh để Gia Hoàng đỡ mình.

Thấy sự nhẫn nại của Uyển My, Gia Hoàng khẽ mỉm cười vội đi nhanh theo bước chân của cô.

Nhưng Uyển My nhận ra mình đang giả vờ làm một cô gái lẳng lơ quyến rũ, ấy mà lại tỏ ra bảo thủ như vậy, thật là hổng hết rồi. Phải cố gắng lấy lại “phẩm chất” mới được.

Chờ Gia Hoàng đi gần đến, cô buông lỏng cơ thể như sắp ngã, rõ đoán được anh ta sẽ nhào đến đỡ lấy.

Khi anh ta đã đỡ được, Uyển My tựa thân người mình vào cơ thể anh ta, còn anh ta ôm eo cô dìu vào nhà. Cô lén đưa mắt lên nhìn gương mặt anh ta, nhìn anh ta ở góc độ này thì nam tính kinh khủng, mặc dù anh ta vốn dĩ đâu phải loại con trai “nữ tính” đâu!

Đi đến cửa chính, cái cửa to nhất của ngôi nhà, “ Cao đến nỗi nhìn mà đau cả mắt”, Uyển My tự nhủ.

Phía trong đi ra là một cô gái ăn mặc giản dị, trong lòng đang nghĩ xem cô ta là ai thì cô ta đã lên tiếng: “ Cậu chủ đã về...” Cô ta ngước lên nhìn thì sững mắt lại, nhận ra ý gì đó, cô ta vội lùi sang một bên cho Gia Hoàng đỡ Uyển My vào.

Ban này khi nhìn thấy cô người làm, Uyển My xém nữa đẩy mạnh anh ta ra, nhưng hiểu ra rõ điều mình làm, nên cô vẫn ngoan ngoãn cho anh ta đỡ mình.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của cô lại phải ôm một người đàn ông mà không phải ba mình, nên cô cảm thấy không được thoải mái.

Lúc này Uyển My mới đưa mắt dò xét xung quanh bên trong căn biệt thự, cái khiến cho ngôi nhà này y như một tòa lâu đài đó là cái không gian hoành tráng của nó mang lại.

Vật dụng xung quanh vừa hiện đại vừa lai lai những vật dụng của hoàng tộc, bàn ghế thì có kiểu dáng hết sức lạ nhưng lại thỏa mắt người xem. Cô đưa mắt nhìn bộ sofa thảm nói "Chắc chắn là được thiết kế riêng rồi"

"Tại sao anh lại đưa em về nhà anh?" Đoạn cô đã thay đổi "tôi" thành "em" để hợp với "vai diễn" của mình một chút.

"Ông của anh muốn gặp mặt cháu dâu tương lai..." anh ta thản nhiên trả lời không chút bối rối.

Uyển My như muốn dừng chân lại, cảm giác chân mình không còn sức lực nữa "Chẳng lẽ hẳn ta... Quen cô nào cũng "đem" về nhà kiểu này sao?"

"Em có phước đến thế sao?" Cô trả lời với giọng nói vô cùng dịu dàng, Gia Hoàng có chút ngỡ ngàng với thái độ này, nhưng không quan tâm lắm "Anh gạt em..."

"Anh không gạt em! Chính ông đã nói với anh sáng nay..."

"Vậy ra..." Nói rồi lại ngưng một hồi "Anh đã nói với ông anh là anh... quen... em?"

"Ừ"

Anh ta dìu cô ngồi xuống sofa, rồi vội đi đến tủ lạnh cách đó không xa, đó là một loại tủ lạnh âm tường với diện tích không nhỏ.

"Vậy... ba mẹ anh đâu?" Uyển My cởi áo khoác của Gia Hoàng đang khoác trên người đặt xuống ghế.

Câu nói của cô khiến anh chợt dừng tay khi vừa chạm đến tủ lạnh, nhưng vội lấy lại cảm xúc, Gia Hoàng hít một hơi dài, giọng điềm tĩnh: "Ba mẹ anh... mất cả rồi..."

Uyển My nghe xong câu nói, cô cảm giác có một luồng khí lạnh đóng băng cơ thể mình.

"Em xin lỗi...! Em không cố ý..."

Vừa dứt câu, Gia Hoàng chen vào: "Không sao! Chuyện xảy ra đã lâu nên anh cũng quen rồi..."

Nói rồi Gia Hoàng đi đến đặt hai cốc nước xuống chiếc bàn trước mặt cô, vội ngồi xuống đối diện cô, anh ta nở ra một nụ cười vô cùng quyến rũ, định mở miệng ra nói gì đó thì chợt một giọng nói của một người đàn ông vang lên bên tai cả hai, nói khác hơn là một ông lão tuổi đã hơn 70:

"Về rồi sao..."

Uyển My dõi mắt nhìn theo hướng giọng nói phát ra, trước mắt là ông của Gia Hoàng, ông rất đẹp lão, nhìn chỉ như mới 60 vậy.

Cô vội ôm lấy áo khoác của Gia Hoàng đang đặt kế bên vội khoác lên người mình, rõ biết cách ăn mặc này không hợp với trường hợp này. Ai ngờ được anh ta đỡ chứng đòi chỗ về ra mắt... nhà chồng.

Uyển My và Gia Hoàng đứng dậy.

Cô gạt đầu mỉm cười nhã nhặn "Con chào ông..."

Ông đi đến ngồi gần Gia Hoàng, gạt đầu ra hiệu cho cả hai cùng ngồi xuống.

"Con tên gì?" Ông nhìn Uyển My đón chờ câu trả lời của cô, nhìn ông vô cùng hiền từ và phúc hậu. Giờ mới hiểu ra, nét đẹp của Gia Hoàng được thừa hưởng từ ông, chắc hẳn sau này về già, Gia Hoàng cũng đẹp như ông vậy.

"Dạ con là Uyển My..."

Nhưng rồi ông quay sang nhìn Gia Hoàng với ánh mắt ẩn ý gì đó, còn anh ta thì chẳng hiểu gì ánh mắt của ông, độ 3 giây sau mới hiểu ra vấn đề, anh ta vội vòng qua chiếc bàn ngồi xuống cạnh Uyển My.

Uyển My lại xem chút nhích móng ngồi xa ra Gia Hoàng, nhưng rồi thôi, cô luôn giữ vẻ mặt vui tươi khi tiếp chuyện cùng ông.

Trong lòng tự hỏi tại sao Gia Hoàng lại làm như vậy? Anh ta đang muốn gì? Chẳng lẽ...

Điều đó không thể xảy ra được, nếu thế thì anh ta mất trí cái chắc rồi, gặp nhau chưa bao lâu mà đã đưa cô về gặp gia đình.

Khi một người con trai có ý dẫn một cô gái về ra mắt gia đình mình, tức rằng hẳn ta muốn chia sẻ một phần gia đình mình với cô ấy, tức rằng muốn mối quan hệ giữa hai người sẽ gắn chặt hơn nữa.

Nghĩ đến đó, cô cảm thấy có điều gì đó không hay, nhưng cô hy vọng những cô người yêu trước anh ta cũng làm thế, thì cô sẽ bớt lo lắng.

“Tối nay con ở lại ăn cơm tối nhé?” Ông vừa nói vừa lấy tách trà đang úp trong cái khay bằng sứ lật ra và từ từ rót trà vào.

” Dạ...” Cô gật gật, chỉ là một buổi tối, chẳng có gì to tát cả, như thế cũng hay.

“Ở lại một đêm cũng được...” Câu nói tiếp theo của ông khiến Uyển My bật tròn mắt nhìn ông, Gia Hoàng cũng nhìn ông bằng ánh mắt ấy.

” Dạ... Nhưng mà...”

Cô chưa kịp nói, ông nói tiếp:” Gia Hoàng ham thích công việc và sở thích của nó hơn là nói chuyện với ông già này, lâu lắm mới có dịp ghé lại đây, con có thể vì ông già này mà ở lại một đêm không?”

Gương mặt cô chuyển sắc, ánh lên tia khó xử vô cùng, thực chất cô không muốn ở lại, nhất là những người trong ngôi nhà này chẳng có bà con ruột thịt gì với mình.

“Ông à! Chuyện này...” Gia Hoàng lên tiếng

“Dạ được ạ...” Uyển My lên tiếng, nếu đi đâu mà không về nhà thì chắc chắn cô sẽ bị ba mẹ lôi ra đập ột trận vì không có phép tắt, nhưng cô rõ biết nếu đi cùng Gia Hoàng thì mọi chuyện lại đơn giản đi rất nhiều. Chẳng phải đó là điều họ muốn sao?

Mà cô có thật sự không đi với Gia Hoàng mà ra ngoài qua đêm nơi khác thì cũng chẳng khiến cô lo lắng gì, có lo lắng thì là hai ông bà ở nhà thôi.

Trong con mắt của những người xung quanh, thì cô là một cô tiểu thư thích ăn chơi hơn là một người chừng chạc biết lo cho tương lai, đó là cái nhìn của những con người ấy, vô cùng đáng sợ.

Thực chất cô chẳng phải loại người đó, dù cô thừa nhận bản thân có ham chơi đây đó, nhưng tuyệt nhiên sẽ không làm những chuyện suy đồi đạo đức như họ nghĩ.

Sau khi dùng bữa tối cùng ông và Gia Hoàng, cô cùng ông ngồi lại tại phòng khách nói chuyện.

Dù cùng là đàn ông với nhau, nhưng Gia Hoàng ít khi nói chuyện với ông, thông thường chỉ nói vài câu hỏi thăm hay tình hình công việc với ông. Còn lại, anh ta chẳng bao giờ chịu tâm sự với ông bất cứ điều gì, dù có chuyện gì buồn anh ta vẫn lặng thinh không nói với ông.

Dù ông biết rõ Gia Hoàng cảm thấy thế nào, nhưng tính Gia Hoàng ít khi nào bộc lộ suy nghĩ của mình cho ông biết.

Ông cũng cho biết, trước giờ Gia Hoàng qua lại với cô gái nào thì ông không thể biết vì Gia Hoàng chẳng bao giờ chịu nói dù ông luôn muốn cháu trai yêu quý của mình dẫn cháu dâu tương lai về gặp mặt.

Nói đến đó, Uyển My lặng thinh, vậy ra cô là cô gái duy nhất Gia Hoàng dẫn về gặp ông?

Ông cũng nói, ba mẹ Gia Hoàng đã mất năm Gia Hoàng 5 tuổi, họ đã ra đi vì tai nạn máy bay khi trên đường từ Mỹ trở về Việt Nam, khi đó Gia Hoàng được gởi ở nhà ông bà nội, trong cái rủi cũng có cái may, nếu đạo đó Gia Hoàng đi cùng ba mẹ sang Mỹ thì hậu quả sẽ tương tự.

Khi ấy Uyển My còn chưa chào đời thì làm sao hình dung nổi cái tai nạn đó khủng khiếp đến mức nào. Dù Gia Hoàng chỉ mới 5 tuổi, nhưng cái đầu non nớt đã hiểu được phần nào tổn thương mình đang phải chịu

đứng, nhưng nhờ có sự động viên của ông, Gia Hoàng sớm từ bỏ nỗi đau đó để cố gắng làm tất cả những gì có thể để giúp ông.

9h30, Uyển My chào tạm biệt ông, cô vội trở về căn phòng đã được dọn sẵn của ngôi biệt thự.

Vừa bước vào phòng thì đập vào mắt cô chính là Gia Hoàng, anh ta đang nằm trên giường, tay chống lên thái dương nhìn chòng chọc vào cô không rời mắt.

Thay vì biểu hiện của cô sẽ phát hoảng và là toáng lên thì đằng này cô chỉ nhú mày đi đến ngồi gần bên cạnh anh ta.

“Anh đến đây làm gì? Không phải phòng của anh ở bên kia sao?” Vừa nói cô vừa nhìn vào mắt anh ta.

“Lát nữa anh sẽ đi... Anh chỉ ở đây một tí, em cũng không cho sao?” Nói rồi anh ta ngồi bật dậy.

Lúc này Uyển My bắt đầu có cảm giác rờn rợn, gai ốc bắt đầu nổi lên trên cánh tay trắng nõn nà của cô. Anh ta sắp lộ rõ nguyên hình một con cáo háo sắc rồi.

“Ngày mai anh không đi làm sao?” Uyển My luôn giữ im một chất giọng êm êm và dịu ngọt, không bao giờ lộ rõ là một cô gái lạnh lùng như chính cô lúc trước.

Chợt Gia Hoàng bật cười: “Ngày mai là chủ nhật! Em quên rồi sao?”

“Mình quên mất...” Cô cắn môi

“Em thích ăn mặc như thế này lắm sao?” Gia Hoàng nhìn cô với ánh mắt vô cùng mờ ám, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô.

Hành động này của anh ta làm cô làm rùng mình, thật sự không giống với anh ta ban nãy khi ngồi trên xe. Hay đây chính là con người thật của anh ta?

Cô vội quay sang giả vờ phối hợp với anh ta, phúi hết tóc ra sau lưng để lộ phần gợi cảm trên cơ thể, đảm bảo tên đàn ông nào nhìn thấy cũng chết vì chảy máu mũi.

“Đôi khi thôi, nếu anh thích thì em sẽ mặc mỗi khi đi cùng với anh...”

Bàn tay đang vuốt mái tóc của anh ta chợt khựng lại, Uyển My khẽ cúi đầu mỉm cười đắc ý, rõ ràng anh ta đang bị kích động.

“Ban nãy, em có điện thoại đấy...”

Uyển My tròn mắt, ngược lên thì bất ngờ mũi cô và mũi của anh ta chạm nhau.

Cô vội quay sang định tóm lấy điện thoại thì Gia Hoàng dùng thân ngăn lại: “Em không cần xem đâu, là mẹ của em! Anh đã bắt máy rồi... Nói rằng tối nay em ngủ ở nhà anh...”

Cô cũng người, kiểu này chẳng khác nào cô đang bị chìm xuống ao, mọi chuyện bắt đầu rối lên rồi. Ba mẹ sẽ bắt đầu nghi lung tung cho xem. Dù biết đằng nào cô cũng phải nói, nhưng khổ nỗi người nói lại chính là anh chàng Gia Hoàng đây.

“Em lo sợ gì?” Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt âu yếm, như con sư tử sẵn sàng vồ lấy con mồi bất cứ lúc nào.

“Sợ? ” Cô bật cười “Sợ gì chứ? Nếu chúng ta thật sự không xảy ra chuyện gì thì sợ gì chứ? Em với anh đâu phải ngủ cùng phòng...”

“Sao em dám chắc?” Gia Hoàng nhanh đáp lại, anh ta đưa tay lên sờ trớn đôi má đáng yêu của cô.

“Vậy anh muốn như thế nào?” Uyển My bắt đầu gần như mất kiểm soát, nhưng cô cố gắng kìm sự ức chế lại hết mức, nếu thật sự xảy ra “chuyện” thật thì cô không tin anh ta sẽ phúi tay đơn giản như vậy. Nhưng rõ ràng trước mắt anh ta đang lộ rõ một kẻ háo sắc đây mà.

“Muốn... thế nào...” Rồi anh ta ôm lấy cổ của cô và hôn “Em biết rõ mà...”

Uyển My lại tiếp tục sững người tập tiếp theo... “Anh ta... anh ta đang...”

Hiện tại cô không được đẩy tay anh ta ra, chắc sẽ không quá đáng như vậy chứ?

“Ah...”

Anh ta đẩy cô xuống giường... Hôn lên môi cô, tay vẫn không ngừng dò chạm xung quanh cơ thể cô.

Trong lúc này Uyển My sững người, cơ thể cô bắt đầu kích động cực độ. Thông tin bắt đầu truyền nhanh lên cái tế bào thần kinh, tim đập nhanh hơn.

Cô cảm nhận rõ hơi thở nóng hổi từ Gia Hoàng, tay chân cô bắt đầu run rẩy không còn sức lực để đẩy anh ta ra nữa.

Uyển My bắt đầu khó thở, cơn khó thở ban đầu đến nhẹ nhàng, sau đó sẽ ngày một kéo đến trầm trọng hơn. Kết quả cô sẽ trong tình trạng khó thở cực độ và sẽ ngất đi trong vài phút.

Cô không phải kích động vì những hành vi bản năng này, mà mọi thứ hoàn toàn ngược lại.

Cô dị ứng, cực kỳ dị ứng khi nghĩ đến mình sắp làm... chuyện đó, cái chuyện mà vô cùng bình thường giữa giống cái và giống đực.

Kể từ khi biết được tin cô bạn gái của người mà cô yêu thầm xem chút thì mang thai khiến cô sock vô cùng, tình cảm học trò đầy ư? Đã mất trong sáng đến thế rồi sao? Uống công cô luôn yêu thích con người như thế.

Đó là lý do cô không muốn nghĩ đến tình yêu, tình yêu nào cũng sẽ có tình dục, không ai yêu mà lại không có tình dục. Như thế thì lấy đâu ra sự thụ thai và sinh nở?

9. Chương 9

Trong phút chốc, cơ thể cô như đóng băng lại, mắt mở to.

Gia Hoàng nhận ra có điều khác lạ liền dừng lại, khóe môi cong lên thể hiện ý cười, anh ta ngồi dậy nhìn bộ dạng của Uyển My hiện giờ.

Đúng thật, cô vẫn mở to mắt, cơ thể bất động như điểm huyết.

“Sao nào? Anh không nghĩ em kích động đến nỗi trở thành người thực vật đấy...”

Trái tim trong lồng ngực cô đập liên hồi, xem tí nữa là nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hơi thở dốc của cô bắt đầu được điều chỉnh lại, sau chừng 2 phút cô mới bắt đầu lấy lại được các giác quan cũng như cử động trên cơ thể.

Gia Hoàng chợt cười phá lên, Uyển My chau mày nhìn anh ta rồi dùng tay day day trán...

“Cười gì chứ? Không phải anh định... Đúng là...”

Chưa kịp nói hết, anh ta chen vào...

“Háo sắc chứ gì?” Nói rồi anh ta dùng tay chỉ nhẹ lên trán cô với thái độ cực kỳ âu yếm

“Anh đùa đấy, không ngờ em...”

“Gi...?” Cô hạ giọng, bật dậy nhìn anh ta “Anh ta giỡn mặt với mình chắc, xem tí nữa mình đã chết vì... hoảng...”

“Thôi, em đi tắm rồi ngủ sớm đi, ngốc àh! Sao anh lại có thể đối xử với em như gái làng chơi như thế này được, ít nhiều cũng phải đợi chúng ta kết hôn chứ?”

Gia Hoàng đứng dậy bỏ đi về phía cửa, chợt anh ta dừng chân lại như quên nói gì đó, Gia Hoàng quay đầu sang

“Em mà làm diễn viên thì cả đoàn phim đó sẽ phá sản mất...”

Nói rồi Gia Hoàng bước ra khỏi phòng đóng cửa lại. Uyển My ở lại nhìn anh ta bằng ánh mắt kỳ dị, anh ta đang trêu cô chắc? Làm cô sợ phát hoảng lên? Không ngờ anh ta đóng kịch giỏi thật?

Thật sự ban nãy anh ta đùa sao?

Rồi cô tự lấy tay đập lên trán “Chết tiệt! Bại lộ rồi...”

Thật ra anh ta thuộc loại người gì thế? Không động lòng thật sao? Anh ta bị vô tính à?

Nhưng thôi như vậy cũng tốt, nếu anh ta cứ tiếp tục đùa thêm vài ba phút nữa không chừng cô đã thăng thiên mất rồi.

Nghĩ cũng lạ, tại sao cô lại có sự ức chế mãnh liệt với những hành động bản năng của anh ta như thế chứ?

Nhớ lại ban nãy, cô vẫn không khỏi rung mình, cô cực kỳ kinh khủng cái cảm giác đó. Cảm giác giống như đưa tay vào một chậu chứa đầy giun, những con vật bé xíu mềm mềm mà trơn tuột đến phát tởm.

Không ít cô gái ở thời đại này đã sợ phát khiếp vì cái loài thuộc họ thân đốt này.

Cô bắt giác rung mình một cái, hít thật sâu rồi bật dậy.

Thoạt đầu cô đã nghĩ về những gì vừa xảy ra, quả thật cô đúng là ăn phải... gan hổ thật rồi, cô chưa bao giờ đem thể xác mình ra đùa giỡn kiểu vậy, cứ tự tin mình sẽ thắng. Nhưng ai ngờ bị hấn dọa ột trận.

Không hiểu được cái thứ gì đã thôi thúc cô làm những điều này. Rõ ràng thằng đàn ông nào rơi vào trường hợp này thì cũng sẽ lao vào xâu xé cô không thương tiếc, liệu cô đủ sức đập thẳng anh ta xuống giường. Nếu Gia Hoàng là loại người đó thật, thì hậu quả sẽ như thế nào?

Bản thân cô thật ngây thơ đến ngốc ra, vậy mà tự mình hay hơn người khác. Chắc cô sẽ suy tính lại “trò” khác, “trò” này chẳng ra hồn gì cả.

Tiến thẳng vào phòng tắm của căn phòng, vừa mở cửa ra thì trước mặt cô.

Một bộ đầm ngủ đã được treo sẵn trên móc, nó làm cô liên tưởng đến bộ đầm ngủ của nhân vật nữ chính trong phim Peter Pan.

Tuy kiểu dáng có vẻ hơi cổ xưa nhưng lại toát lên vẻ đẹp quý phái vô cùng.

Trong lòng cô tự nhủ chắc hẳn Gia Hoàng đã mang đến.

Sau khi tắm, cô vội nhảy lên giường ngủ một mạch đến sáng hôm sau, trong đầu cũng xóa hết chuyện vừa xảy ra.

Khi ánh sáng bắt đầu bao trùm căn phòng, cô mới thăm nhận trời đã sáng, đoán chừng khoảng 6h hoặc 6h30.

Uyển My mở mắt và vươn vai, nhưng chợt cô sững lại, bật mắt to quay sang bên cạnh.

Một đôi mắt đang nhìn cô không chớp mắt, chính là Gia Hoàng.

Uyển My la lên một tiếng rồi mắt đà ngã xuống giường, may thay anh ta lại chộp được cô.

Với một tư thế vô cùng mờ ám khiến người ta suy tưởng lung tung, cô thẳng chân đạp anh ta ra một cách không thương tiếc mặc cho anh ta có nhăn nhó.

“Anh không ngờ em lại biết dùng chiêu này...”

Gia Hoàng vừa xoa xoa nơi vừa bị Uyển My đạp trúng, vừa nhú mày nhìn cô.

“Anh giỡn mặt với tôi đó hả? Sao lại vào phòng người ta mà không có sự cho phép chứ?”

Nói rồi cô bật dậy, dùng tay luồn đi luồn lại mái tóc của mình cốt để nó bớt xù lên như một con ngốc.

“Nhưng tính ra phòng này là của anh mà, dù anh không ở nhưng nó thuộc phạm vi quản lý của anh...”

“Anh...” Uyển My cắn môi bực dọc

“Anh thích tính cách của em hiện giờ hơn. Hôm qua anh cứ tưởng mình đi cùng với một cô gái khác chứ không phải là em...”

Nói rồi anh ta đưa tay lên xem đồng hồ trên tay “À! 7h hơn rồi đấy nhé, lo mà chuẩn bị rồi xuống ăn sáng với anh và ông đấy...”

“Trong mình ngốc lắm sao?” Cô tự nhủ, gương mặt cô buồn rầu thăm thiết.

Cứ đà này, cô sẽ thua trắng tay mất.

Anh ta xảo trá kinh khủng, không biết được con người thật của anh ta là như thế nào.

Rõ ràng anh ta vẫn chưa bọc lộ hết con người của anh ta mà! Phải tìm cách để anh ta bọc lộ mặt thật của anh ta, như vậy mới biết đường vạch tội anh ta chứ.

Cô không tin trên đời này có người hoàn hảo đến mức độ ấy, đặc biệt là loại đàn ông vừa có tài vừa đào hoa lại đẹp trai như anh ta.

Không bao lâu khi vạch mặt được anh ta, cô không dại gì giữ lại bên mình, chỉ tổ làm bẩn tư tưởng của cô thôi, tốt nhất nên đá phăng anh ta đi.

10. Chương 10

“Đó là váy của mẹ Gia Hoàng...”

Câu nói ấy thốt ra từ miệng của ông, còn lại ông chỉ mỉm cười mà chẳng nói gì thêm.

Uyển My luôn ám ảnh bởi câu nói đó, tại sao anh ta đưa váy ngủ của mẹ anh ta ình mặc? Nếu như mặc không cũng chẳng có gì đáng nói, khi đi xuống phòng ăn để ăn sáng thì chính miệng anh ta nói rằng tặng nó cho cô, khi ấy cô chẳng nghĩ ngợi gì, nghĩ là chuyện thường thôi. Nhưng có ai ngờ...

Cô không hiểu được Gia Hoàng nghĩ gì mà làm như vậy, như anh ta đang âm thầm buộc chặt cô lại với anh ta, nhất quyết không buông tha hay sao?

Cô tin chắc anh ta không thể yêu cô nhanh đến mức như vậy được, nếu có quá lắm thì chỉ ở trạng thái là thích.

Con người thời đại này luôn không phân biệt được rõ ràng giữa yêu và thích, cứ thấy có cảm tình thì bảo ngay là yêu. Thật nực cười, khi yêu một người thì khó mà tìm ra lý do bạn yêu người đó.

Nếu bạn chú ý những điểm đặc biệt hay cá tính từ họ, bạn bị thu hút bởi những điều khác biệt ấy, thì nó chỉ gọi là thích, không thể là yêu.

Thích dễ bị mất đi như làn nước trong dễ bị vẩn đục. Tình yêu thì hoàn toàn ngược lại, dù có chia tay thì tình yêu ấy không hoàn toàn biến mất, như phép chia, dù chia mãi thì cũng không thể nào bằng không được.

Vậy ra những cô gái, người yêu trước của anh ta, anh ta cũng làm tương tự sao? Anh ta tuyệt nhiên không phải loại người rảnh rỗi đến mức độ đó, vậy lý do là vì sao? Yêu cô ư? Không thể nào!

Cô không “xui xẻo” đến mức như vậy chứ?

Người cần thì lại không tìm thấy, người không cần thì tự dưng lao đầu vào nộp mạng.

Uyển My đang nằm trên giường, mái tóc lòa xòa trải lên mặt gối. Đôi mắt vẫn không sao nhắm lại được.

Cô đưa tay quơ lấy điện thoại đưa lên xem giờ:

“11h30”

Ngày mai cô phải dậy sớm để lên công ty cùng ba cô, mỗi lần dậy trễ thì đồng nghĩa với việc cô bị bỏ mặc cho đi bộ đến rã chân.

Hôm gặp Gia Hoàng ở công ty chính là điển hình trong vô số trường hợp cô đi trễ.

Không phải cô thích đi bộ, đơn giản là lúc nào cũng thích nướng, nướng đến khét nhưng vẫn nướng.

Tính ra chỉ có vài ba lần cô được ba chở đi cùng đến công ty, thật là một con số khiêm tốn đến đáng nể.

Đón taxi cũng tốt, nhưng mỗi tội phải chạy ra đường lớn để đón cũng mất 10 phút.

Vì là con gái duy nhất nên mỗi nhất cử nhất động của cô đều bị ba mẹ quản lý, nên chuyện sắm xe riêng có lẽ khá xa vời.

Do sáng nay cố gắng dậy đúng lúc xe vừa lăn bánh nên cô thoát được “hình phạt” phải đi bộ. Thay vì đi làm “cực khổ” kiểu này thì nghỉ phăng ở nhà cho rảnh! Nhưng liệu cô có thể “toàn mạng” mà ở nhà sao?

Chợt tiếng chuông điện thoại reo lên khiến cô giật mình, cô nhắm sâu mắt hít một hơi lấy lại bình tĩnh. Đoạn thắm rửa đưa diên nào gọi vào giờ này... Cô đưa mắt nhìn vào màn hình.

Rõ rồi, anh ta đáng bị mắng ột vố vì làm phiền người khác.

Uyển My đưa điện thoại lên bắt máy, nhưng cô im lặng lắng nghe bên kia, giọng nói trong veo của Gia Hoàng phát ra từ trong loa:

“Vẫn chưa ngủ sao?”

Anh ta vừa ngồi dựa lưng thoải mái trên chiếc ghế, Gia Hoàng vừa xem xong đồng giấy tờ của công ty.

“Đang ngủ...” Uyển My trả lời lạnh lùng

“Vậy anh gọi không đúng lúc rồi...” Giọng nói của anh ta như kiểu mèo đang vờn chuột.

“Đúng vậy! Giờ này ăn ở không lại lôi điện thoại ra phá giấc ngủ của người khác như thế sao? Sở thích của anh thật kỳ lạ...”

Chợt anh ta bật cười trong điện thoại, trong khi đó Uyển My thì hết sức bức bối trước cái điệu bộ của anh ta.

“Đừng nghĩ anh không biết, rõ là em chưa ngủ”

“Dựa vào đâu mà anh dám khẳng định...” Vừa dứt lời, anh ta chen vào ngay

“Dựa vào giọng nói của em! Bởi khi người ta đang ngủ say ngủ thì giọng nói không tỉnh táo như em thế đâu...”

Uyển My im lặng một hồi trước câu nói của anh ta, thật tức chết đi được. Anh ta cứ cố tìm ra sơ hở rồi vạch tội một cách không khoan nhượng, đúng là loại người cô ghét nhất trên đời.

“Em vừa chớp mắt...” Cô vội biện minh lại

“Ồ! Dù sao cũng chưa hoàn toàn ngủ, cũng không thể gọi là phá được...”

Thật bức bối với giọng điệu của anh ta, cô mặc kệ không muốn chú tâm đến nữa. Chẳng biết nói gì với anh ta, vội đưa ra một câu nói mong rằng anh ta nhanh nhanh cúp máy: “Nếu không có gì để nói thì tôi tắt máy đây! Anh lo mà ngủ sớm đi, đừng rảnh rỗi rồi làm phiền tôi như vậy...”

Gia Hoàng chỉ mỉm cười, nụ cười mà Uyển My không thể thấy được. Anh ta bật dậy khỏi ghế đi đến giường, dùng tay kia nới lỏng caravat rồi kéo nó ra khỏi cổ áo.

“Bạn trai gọi điện thoại hỏi thăm bạn gái của mình không được sao?”

“Tôi không hề thừa nhận anh là bạn trai tôi... Tự anh suy diễn thôi...”

“Em muốn nói sao cũng được, nhưng trong mắt mọi người thì chúng ta là như vậy...”

Uyển My bật cười, hay cho câu “chúng ta”, từ khi nào Gia Hoàng xem cô là một phần của anh ta vậy?

Định thốt ra một câu gì đó chứa phần vô cảm nhưng Gia Hoàng đột nhiên lên tiếng, giọng nói và nội dung của câu nói ấy của anh ta khiến cổ họng cô nghẹn lại, Uyển My bất chợt im bật.

“Anh nhớ em... gọi em không được sao?”

Cô lặng im, anh ta cũng vậy.

Rồi cô hít thật sâu, cố gắng đủ hơi để thốt nên lời

“Sao... cũng được...”

Cô nói tiếp, chợt nghĩ đến một chuyện mà cô khó hiểu, tuy chắc rằng anh ta sẽ không trả lời thật lòng, đó là cái tính đặc trưng của đàn ông.

“Vì sao anh lại thích tôi?”

“Thích? Anh không hề thích em...” Anh ta trả lời thản nhiên chẳng chút lúng túng.

Uyển My lúc này mới khẽ cong miệng cười, anh ta đúng là kẻ thẳng thắn, chẳng biết có phải gã khờ hay không đây.

“Vậy sao anh lại muốn làm bạn trai tôi?”

“Không thích không có nghĩa là không muốn, chỉ có yêu mới muốn như thế! Anh không thích em nhưng anh yêu em...”

“Thôi đi...” Cô có chút bức bối, trong lòng cảm giác sự giả dối đang bao trùm trong lời nói này, cô cực kỳ căm ghét những kẻ thích nói ra những lời không thật lòng như vậy và Gia Hoàng không nằm ngoài phạm vi đó.

Gia Hoàng dừng người khi nghe giọng nói như quát của cô

“Anh đừng hòng yêu được tôi và sẽ không bao giờ tôi yêu anh...”

“Đó chỉ là lời nói của em, làm mới là quan trọng. Anh sẽ chứng minh cho em thấy là em sai! Nhưng tóm lại anh không hề nói dối! Nhưng lý do thì hãy đợi chúng ta đám cưới rồi anh sẽ nói”

11. Chương 11

Bước chân vào một thánh đường rộng lớn, Uyển My phải sượng ánh mắt của mình lại vì vẻ đẹp nguy nga và đồ sộ của nó.

Hai bên dãy ghế gần như được lấp đầy bởi rất nhiều vị khách mời, mỗi người một kiểu ăn mặc. Trên người họ ắc hẳn toàn những bộ đồ hiệu xuất xứ từ châu Âu.

Dù sao Gia Đình cô bạn thân Ngọc Hân của cô cũng là một gia đình doanh nhân, chỉ ít khách mời không thể hạn tầm thường.

Hôm nay cô diện một bộ váy không lòe loẹt cũng không quá giản dị, chất liệu ren màu trắng ngà, những bông hoa hồng màu tím lợt cũng từ chất liệu ren được tô điểm lên phần eo theo một đường uốn lượn từ những bông hoa tím tí tí đến lớn dần, những chi tiết ấy làm cho chiếc váy nổi bật một vẻ đẹp thánh thiện vô cùng.

Không như thói quen của cô thường ngày, hôm nay cô búi tóc, cô có thói quen là bất cứ dự buổi tiệc nào thì chỉ xả tóc, nếu cứ vấn tóc lên chỉ tổ hành hạ mái tóc xinh đẹp của mình, phần lớn thời gian nên để tóc ở trạng thái tự nhiên.

Để tóc xả mãi cũng sẽ dẫn đến nhàm chán, dù sao cô cũng đang muốn làm mới mình đôi chút.

Những người phụ nữ trung niên lướt qua cô cười cười nói nói với nhau vô cùng thân thiết, bản thân cô chẳng quen biết ai trong buổi lễ này cả.

Nói về biết thì có chứ, chỉ là không quen thôi. Có những người bạn học cùng trường thời cấp 3 với cô và cả với Ngọc Hân.

Nhưng cô chỉ biết mặt nhưng chẳng thân thích, dù gì cô cũng không thích họ, những con người hoàn toàn khác biệt với cô từ tính cách đến thói quen.

Lúc này cô mới đưa mắt tìm nhìn một chỗ ngồi thuận tiện, cô sắp chân bước đi đến.

Nhưng khi vừa bước chân lên thì tay cô bị ai đó ghì lại.

Theo phản xạ, cô xoay người sang...

Ánh mắt, gương mặt quen thuộc đến độ khiến cô phát nhảm đang đứng sừng sững như thạch tượng trước mặt cô vô cùng sống động.

“Anh...!” Uyển My như không còn làm chủ được cơ lưỡi của mình nữa. Trước mặt cô chính là Gia Hoàng.

Anh ta không nói gì, môi luôn cong cong thể hiện một nụ cười nhè nhẹ với cô.

Uyển My lấy lại bình tĩnh với “cú sock” này, hít một hơi rồi từ từ thở ra:

“Làm sao mà anh có thể xuất hiện được ở đây vậy?”

“Câu này anh phải hỏi em thì đúng hơn! ” Anh ta nhướn mày nhìn cô

“Tôi đi dự đám cưới của bạn tôi...”

“Anh thì dự đám cưới cô con gái cưng của một đối tác” Nói xong anh ta quàng vai cô “không ngờ chúng ta có duyên thật đấy” Anh ta vừa nói vừa cười, quàng vai cô đi đến phía trước nơi có hai ghế trống gần nhau.

Uyển My chau mày lại không vừa lòng cái kiểu câu “chúng ta” của anh ta, cô cực kỳ dị ứng kiểu gộp từ hai thành một như vậy.

Anh ta ngồi phía ngoài, còn Uyển My ngồi phía trong, bên cạnh cô là một chàng trai vô cùng lịch lãm, không rõ là ai, cô cũng chẳng bận tâm.

Cũng có lúc cô vô tình quay sang bên cạnh thì bắt gặp ánh mắt của anh ta, chàng trai cô không hề quen biết. Những tưởng anh ta làm ngơ nhưng anh ta chợt mỉm cười gật đầu chào cô, theo phép lịch sự, cô cũng mỉm cười gật đầu lại.

Đổi lại cái gật đầu với chàng trai lạ của Uyển My, bàn tay Gia Hoàng đang nắm lấy tay cô càng siết chặt hơn, lúc này cô mới ý thức được anh ta đang nắm lấy tay cô.

Uyển My quay sang trừng anh ta một cái, còn anh ta thì lạnh lùng quay đi chỗ khác để “né” cái trừng mắt đó.

Cả hai im lặng, chỉ biết thả mình vào những câu chuyện thoang thoáng của những vị khách mời trong buổi lễ.

Khi buổi lễ bắt đầu, như những buổi lễ thường diễn ra trong thánh đường, cô dâu - Ngọc Hân bước lên phía trước, đi ngang qua những dãy ghế khách mời.

Ngọc Hân chợt để ý ánh nhìn của Uyển My, cô mỉm cười nhưng rồi nhận ra anh chàng bên cạnh Uyển My, họ đang nắm tay nhau.

Ngọc Hân thoáng sững người, nụ cười có phần dịu đi đôi chút tuy khoảnh khắc này chỉ xảy ra với thời gian khoảng 3 4 giây nhưng mọi cảm xúc hỗn độn không ngừng thay phiên xếp chồng lên nhau của Ngọc Hân cũng như Uyển My.

Riêng Gia Hoàng cũng nhận ra ý nghĩ từ hai cô gái này, anh biết cô gái trong bộ váy cưới kia chính là cô gái hôm trước cùng Uyển My ngồi trong bar uống nước.

Hiểu ý ra họ, anh chỉ gật đầu nhẹ một cái.

Khi buổi lễ kết thúc, Ngọc Hân đã hết sức bàng hoàng, “bỏ mặc” chú rể của mình mà chạy đến nơi Uyển My nói chuyện.

“Bạn trai của cậu ư?” Ngọc Hân vừa nói với Uyển My vừa nhìn chàng trai xa xa đang tiếp chuyện với ba mình, lưng anh ta quay về phía hai người.

“Sao?” Nhất thời Uyển My không hiểu ra ý của Ngọc Hân, nhìn theo ánh mắt của cô bạn, cô mới nhận ra.

Định mở môi phủ định lại thì nhớ ra hôm trước Ngọc Hân trêu cô ra sao, nhận ra mình nên “lên mặt” đôi chút, không thể bỏ phí cơ hội này được.

Uyển My gật đầu, cô nhận ra ánh mắt từ tò mò ngạc nhiên của Ngọc Hân chuyển sang sững sốt, xem nữa da mặt cũng chuyển sắc vì kích động.

“Cậu làm sao vậy?” Cô khó hiểu nhìn Ngọc Hân, hình như cô ấy biết gì đó về Gia Hoàng chăng? Sao lại tỏ ra nét mặt khiến người đối diện “kinh sợ” như vậy chứ?

Sau một lúc, Ngọc Hân lấy lại nét mặt như mọi khi, cô lắc lắc đầu rồi cười cười:

“Không! Chỉ bất ngờ, không ngờ anh chàng hào hoa phong nhã như thế lại có thể đồ gục trước cậu như thế...”

Đáp lại, Uyển My cười đắc ý

“Đã nói rồi, mình đợi người hoàn hảo mà quen! Ai lại quen bọn công tử tầm thường suốt ngày chỉ biết đốt tiền...”

“Mình nghe nói anh ta là một vị Giám Đốc trẻ có tài...”

Uyển My không vội đáp lại, cười cười lắng nghe câu nói tiếp theo của Ngọc Hân.

“Nhưng nói cho cùng, cậu nên cẩn thận vẫn hơn. Người ta thường nói, lắm tài thì sẽ nhiều tật”

Tuy có chút bất ngờ câu nói vừa thốt ra từ chính miệng cô tiểu thư nhà họ Tạ - Tạ Ngọc Hân, cô ấy biết rõ anh ta đến vậy sao? Thật ra họ từng có mối quan hệ gì sao?

“Này này...” Ngọc Trân tỏ vẻ khó chịu trước cái nhìn đầy ẩn ý của Uyển My “Mình hoàn toàn không hề quen gì hẳn cả, chỉ biết chút ít thôi... Nhưng biết đâu chỉ là lời đồn, mình không tiện nói ra cho cậu biết, chỉ nhắc cậu nên cẩn thận với anh ta, vì những người tuổi trẻ tài cao thường thích ỷ lại làm chuyện xằng bậy...”

“Thôi được rồi, mình tin cậu! Nhìn ra anh ta đâu phải tuýp người cậu thích. Mình không ngờ cậu biết nhiều về anh ta như vậy...”

Đoạn Uyển My khoanh tay trước ngực vừa đặt ánh mắt về phía Gia Hoàng vừa nói với Ngọc Hân, đôi khi Gia Hoàng quay chuyển mắt sang nhìn cô nhưng rồi nhanh lẹ đi.

“À. Trước kia mình với anh ta xem chút nữa đã quen nhau, vì đã từng thoáng gặp anh ta nên nhận ra mình không thích mẫu người như anh ta, mình đã từ chối ba trong buổi ra mắt. Mình cũng nghe nhiều tin đồn về anh ta, nhưng thôi, cậu đừng bận tâm. Mình không muốn tình cảm của hai người bị rạn nứt...”

Đổi lại, cô chỉ cười nhè nhẹ, mặc kệ Ngọc Hân nói gì, cô vốn không có tình cảm với Gia Hoàng, anh ta có ra sao thì mặc xác anh ta, chỉ cần anh ta không làm hại gì cô, thì chẳng cần cô phải “cẩn thận” với anh ta làm chi ệt.

12. Chương 12

Đang đứng nghĩ vu vơ một số chuyện linh tinh, thì có một chàng trai tiến về phía cô.

Anh ta mỉm cười thân thiện:

“Chào cô!”

Câu chào của anh ta khiến ý thức của Uyển My kéo trở lại thực tại, cô khẽ nhướn mày không hiểu ý anh ta, chắc hẳn là anh ta muốn “mần” quen rồi.

Cô đáp lại anh ta bằng một nụ cười, lúc này cô mới nhớ ra anh ta chính là người đã ngồi cạnh cô lúc ở thánh đường.

“A! Tôi nhận ra anh rồi...”

Anh ta chìa tay ra để đón lấy cái bắt tay của Uyển My.

“Tôi là Thiên Bảo. À mà...cô là bạn thân của chị tôi phải không?”

Uyển My tròn mắt, ngờ ngợ cái từ “chị”. Cô quen biết gì chị anh ta?

Sau một hồi, cô nhận ra :

“Anh là em... của... Hân?”

Cô nhìn anh ta với ánh mắt to tròn mà không biết rằng nội tâm anh ta vô cùng thích ánh mắt đáng yêu như thế này.

Anh ta gật gật. Đáp lại cái gật đầu đó, cái sự ngạc nhiên trong mắt cô đã tăng lên bội phần, không thể tin được đây là em của Hân, nghe nói cậu chỉ nhỏ hơn Hân 1 tuổi, tức là cũng nhỏ hơn cô 1 tuổi.

Nhưng nghe nói cậu ta đang du học ở Thụy Sĩ cơ mà?

“Không phải, cậu đang du học hay sao?”

Cô lại đang rối tinh lên, trong suy nghĩ bắt đầu trở nên hỗn độn để tìm cách xưng hô hợp lý, từ anh - tôi chuyển thành em - chị có hơi kỳ không nhỉ? Dù sao cậu ta cũng nhỏ hơn cô 1 tuổi, chắc không quá đáng đâu.

Anh ta có vẻ chẳng để ý đến câu hỏi của cô, thậm chí lờ đi bằng một câu nói khác:

“Vì cô cũng bằng tuổi chị tôi, hơn tôi một tuổi nhưng tôi nghĩ không nhất thiết chúng ta phải xưng hô kiểu chị - em đâu nhỉ? ”

Uyển My sưng mắt, cậu ta đúng thần thánh thật, điều đó khiến cô lúng túng.

Khi không một cậu trai thua tuổi mình lại đòi xưng hô ngang hàng không khỏi khiến người ta hiểu lầm. Nhưng chẳng lẽ cô phải trả lời lại là ”Không được” sao?

Thôi sao cũng được, xưng hô thế nào với cậu ta cũng có ảnh hưởng gì, cũng chẳng hại gì. Dù gì cô cũng không bận tâm những chuyện bất bẽ về cách xưng hô kiểu này.

Nhưng trông cậu ta có vẻ là một người háo thắng, chẳng giống một người em “ruột thịt” với Ngọc Hân chút nào.

Uyển My nhướn mày:

“Tùy cậu...”

Tuy rằng là bạn thân của Ngọc Hân, nhưng cô hiếm khi nào đến nhà của cô bạn chơi, thậm chí không biết chính xác nhà của Hân ở đâu, thường thì khi muốn đi chơi với nhau, thì cả hai đều hẹn nhau ra một địa điểm nào đó.

Cô chỉ nghe Ngọc Hân kể về Gia đình của cô ấy rằng ngoài ba mẹ, cô có một người em trai kém cô một tuổi.

Cũng phải hiểu cho Ngọc Hân, gia đình cô vô cùng khắc khe, cô luôn bị quản lý bởi ba mẹ mình, nên việc không thể nắm bắt được thông tin gia đình của Ngọc Hân là điều đương nhiên.

Nghĩ đến, Uyển My lại thương cho Ngọc Hân, chẳng như cho cô, rong chơi thoải mái chẳng bận tâm điều gì, dù đôi khi có vài chuyện vẫn nằm trong tầm kiểm soát của ba mẹ cô.

“Cô... có thể cho tôi số điện thoại không?”

Giọng nói cậu ta có vẻ như sắp đứt quãng, cũng phải! Nếu suy xét nội dung câu nói đó thì không có gì là lạ.

Uyển My bật cười:

“Sao, số điện thoại...”

Quá rõ rồi, cậu ta đang muốn “cửa” cô đây mà, cô không phủ nhận vẻ ngoài của cậu ta, rất ưa nhìn, ra dáng một người đàn ông chừng chạc dù so với Gia Hoàng thì anh ta còn non chán.

Có nên cho hay không? Cô khẽ đưa mắt liếc xem Gia Hoàng đang làm gì, anh ta vẫn đang tiếp chuyện với những người khách dự lễ.

Từ lúc nhắc mông khởi dây ghế ở thánh đường, ngoài câu :” Em đợi anh một chút nhé...” thì đến hiện giờ cô vẫn chẳng hiểu được “một chút” của anh ta thực sự là bao nhiêu tiếng đồng hồ.

Một phần trong đầu cô đang dấy lên một luồng suy nghĩ phức tạp.

Cô với anh ta có là gì đâu, thân phận hiện giờ chỉ là anh ta tự biên rồi tự diễn, từ trước giờ cô chẳng hề hé môi nói rằng cô là bạn gái anh ta.

Vả lại, cứ xem cậu nhóc này là bạn, chỉ mới xin số điện thoại thì cần chi câu nệ những mối quan hệ quái quỷ phức tạp này.

Cô hé môi mỉm cười tỏ vẻ đồng ý, Uyển My chìa tay về phía anh ta ra hiệu bảo anh ta ượn điện thoại.

Anh ta lấy ra trong túi chiếc điện thoại màn hình cảm ứng mang một thương hiệu nước ngoài. Uyển My lướt tay vài cái lên màn hình rồi trả lại anh ta.

Đoạn vội quay lưng đi:

“Tôi bận rồi, tôi về trước đây... tạm biệt”

Nói rồi cô vội vã đi về hướng đường lộ vẫy một chiếc taxi, mặc kệ Gia Hoàng ở lại. Cô sẽ nhắn tin qua điện thoại cho anh ta sau.

Cô đoán anh ta sẽ tức điên lên nếu như biết cô tự ý bỏ về như vậy.

Nhưng rõ ràng cô có đi cùng anh ta đến đâu, cần chi phải cùng anh ta về? Đường anh anh đi, đường tôi tôi bước. Chẳng can hệ gì nhau.

Thậm chí cô đang cố tạo khoảng cách giữa cô và Gia Hoàng mà chính cô không nhận ra, đó là kết quả bởi lời nói của anh ta hôm đó, bao gồm cả từ “đám cưới” khiến cô vẫn còn “hoảng”.

Thật sự cô đã bỏ cuộc bởi chính trò chơi cô đặt ra rồi ư? Thật sự vô cùng khó khăn khi làm chủ tâm tư cũng như suy nghĩ của bản thân mình, có khi nào trong tương lai cô sẽ gặp rắc rối kiểu “tình tay ba ngang trái” không nhỉ?

Ngồi trong xe hướng mắt ra bên ngoài, nhưng cô chợt đưa tay lên ấn ấn lên thái dương miệng cười khẩy.

Ôi, đúng là buồn cười, điều này thật xuẩn ngốc! Cô sẽ chọn ình một con đường hợp lý, chẳng muốn là một người thiếu kiên định được.

Xem xem giữa hai anh chàng này, ai là người thật sự đặt tình cảm của họ vào cô, hay đơn giản là những kẻ ham thích phiêu lưu.

Chiếc xe đang chạy song song bên cạnh chiếc taxi của cô từ ban nãy đến giờ vẫn chưa vượt mặt lên sao?

Uyển My có chút nghi ngờ một điều gì đó mà cô không dám xác định chính xác đó là gì.

Do cửa kính có màu tối sẫm khiến cô không thể nhìn thấy người ở vị trí lái xe, vừa nghĩ đến thì lập tức cửa kính từ từ hạ xuống, hệt như kẻ đang trong chiếc xe đó có thể nhìn thấu ý nghĩ của cô.

Một sự quen thuộc nho nhỏ len lỏi vào tâm trí cô, chiếc xe đó, trông khá quen.

Đến khi ý thức được rằng cửa kính đã hạ xuống hết mức thì cô nhận ra người đó chính là Gia Hoàng và anh ta... đang nhìn cô.

13. Chương 13

Như phản xạ, cô trượt người xuống ghế để tránh cái nhìn đó.

Một lúc sau, cô mới nhận ra những gì mình vừa làm thật sự lỗi bịch vô cùng, tại sao cô lại tỏ ra như vậy chứ? Cô sợ sệt điều gì? Cô có làm gì trái lương tâm đâu chứ?

Uyển My vội sửa lại ngay ngắn tư thế ngồi, lúc này bác tài xế ngồi phía trước quay sang nhìn cô một cái :

“Cô có chuyện gì vậy?”

“À...” Cô lắp bắp, nhất thời không thể nói rõ: “Không có gì đâu”

“Có phải là chiếc xe lúc nãy chạy theo không?”

Bác vừa nói ánh mắt vẫn nhìn về phía trước để lái xe.

“Dạ. Bác biết chiếc xe đó chạy theo xe chúng ta bao lâu rồi không?”

“Chắc khoảng lúc cô vừa lên xe chừng 5 phút...”

Nghe đến đó, cơ thể cô như đông cứng lại. Anh ta dở trò gì vậy? Chạy theo xe cô làm gì?

Cái quái quỷ gì đang diễn ra vậy chứ.

Phải rồi, cô quên nhấn tin cho anh ta.

Nhưng rõ ràng mọi chuyện đâu có nghiêm trọng như vậy, thôi cứ mặc, về đến nhà rồi tính tiếp. Uyển My quay sang nhìn thì chiếc xe đã biến mất, trong lòng cô lại không hiểu Gia Hoàng lại định làm gì. Anh ta là một người khó hiểu.

Uyển My bước xuống taxi và không quên trả phí taxi, cô gật đầu chào bác tài xế rồi quay đầu đi vào nhà.

Đi đến cổng, trước tiên muốn vào được nhà, cô phải đặt bàn tay lên màn hình cảm ứng nho nhỏ vừa đủ bàn tay một người trưởng thành ở vị trí thay thế cho cái ổ khóa cũ kỹ của những cái cổng theo kiểu truyền thống.

Đây là một công nghệ mới nhất ở nước ngoài đang phát triển để chống trộm và người lạ xâm nhập bất hợp pháp, tuy nhà cô không... giàu nhất nước nhưng nói về công nghệ hiện đại thì không thể thua được.

Cuối cùng là xác định giọng nói, thế là cánh cửa tự mở ra. Uyển My bước vào sân nhà vài bước thì chợt hành động của cô khựng lại khi đập vào mắt cô là chiếc xe 4 bánh màu xám bóng loáng của Gia Hoàng đang dừng sừng sững trước mắt, chưa hết, bên cạnh còn 2 chiếc màu đen tuyền, trong đó có một chiếc của ba cô.

“Chuyện gì thế này?”

Uyển My tròn mắt, không hiểu sao tim cô đập nhanh không thể kiểm soát được, cô cảm giác có điều gì đó “khủng khiếp” đang xảy ra trong nhà mình.

Quan sát một hồi lâu, phỏng đoán thì có khoảng 4 người lạ mặt trong nhà mình.

Không do dự, dù có khủng khiếp đến mức nào thì phải đi vào mới biết được đó là gì.

Bước vào nhà, trước mặt Uyển My, tại phòng khách, ba mẹ cô, Gia Hoàng, ông và một cặp vợ chồng chừng 40 tuổi đang ngồi ở đó.

Đúng như cô dự đoán, thật sự khủng khiếp.

Tất cả các cặp mắt ấy đều dồn về phía cô, nhận ra những ánh mắt ấy, cô đi đến khe cúi đầu chào người lớn dù cho trong đầu mơ màng phần nào xác định được chuyện sắp xảy ra.

Mỗi người đều trao cho cô một nét biểu cảm khác nhau trên gương mặt, nhưng quy về một thể thì chính cô là một nhân vật chính trong buổi “họp” này.

Uyển My ngồi bên cạnh mẹ, đối diện là Gia Hoàng, anh ta không nói gì, gương mặt vẫn luôn tỏ ra là một con người thân thiện dù cô không thể nhìn thấu được nội tâm anh ta.

Cô không hiểu sao bất cứ đàn ông nào cô cũng thấu được nội tâm họ phần nào khi nói chuyện và nhìn vào mắt họ, nhưng ở Gia Hoàng thì đúng là chuyện vô ích và thậm chí là thừa thãi.

Thật sự không xong rồi, anh ta thật sự muốn nâng cấp mối quan hệ hiện giờ sao? Dù đối với cô nó chẳng là gì, cô chẳng bận tâm, xem như quen anh ta cho vui. Nhưng ai ngờ không phải anh ta dọa cô, mà sự thật chính xác là “bộ phim” đang trực tiếp trước mặt cô đây, vinh hạnh làm sao chính cô là nữ diễn viên chính xinh đẹp, đáng yêu sánh đôi cùng bạch mã hoàng tử đẹp trai.

Cô ước mình là bà chị độc ác cùng cha khác mẹ của Tấm, Cám. Bởi cái danh hiệu hoàng tử này quá quá hào nhoáng để cô có thể chấp nhận được.

“Thật ra nếu tính chuyện hôn nhân thì quá sớm so với thời gian hai đứa tìm hiểu nhau...” Giọng nói trầm ấm của mẹ cô phát lên, nhận ra trong mắt mẹ một sự nghiêm túc mà trước giờ cô chưa từng thấy.

“Chúng tôi biết thời gian hai tuần tìm hiểu nhau là quá nhanh để tiến đến hôn nhân. Nhưng Gia Hoàng cứ một mực với tôi là muốn cưới con bé Uyển My. Chưa bao giờ tôi thấy nó kiên quyết như vậy, điều này khiến tôi cảm thấy nó thật sự có tình cảm với con bé...” Ông Gia Hoàng nói, một chất giọng hay hay không biết diễn tả ra sao, dù ông đã không còn trẻ trung nhưng thái độ của ông cứ như những người đàn ông ở tuổi thành đạt vậy, không có vẻ như một cụ già lẩm cẩm.

Từ đầu buổi đến cuối buổi là cuộc “tranh luận” vô cùng sôi nổi giữa ba mẹ cô và bên gia đình Gia Hoàng bao gồm cả người cô và đương của anh ta giữa cái “nên” và “không nên” kết hôn trong khi cả hai chưa biết nhiều về nhau.

“Thật ra...”

Có lẽ sau một hồi tự kỷ đến phát chán, Gia Hoàng mới bắt đầu lên tiếng sau khi cuộc “tranh luận” đang tới hồi thoái trào.

“Có một chuyện mà con đã không nói ọi người biết...”

Câu nói đó của Gia Hoàng khiến mọi thứ cũng như con người xung quanh như ngưng đọng lại để cố lắng nghe lời anh ta nói, thậm chí ngưng thở trong vài giây.

“Trước kia con đã từng quen biết Uyển My, nhưng cô ấy đã không nhớ ra con. Nhưng con nhớ rất rõ...” Anh ta nói chuyện với vẻ mặt vô cùng “ăn nhập” với lời nói, vô cùng có cảm xúc khiến người khác phải rơi lệ.

Dù cho anh ta có thật lòng thì trong mắt Uyển My, anh ta giống một kẻ giả dối nhiều hơn. Cô có quen biết gì anh ta trước kia đâu? Lại bịa chuyện, giỏi thật. Sau này cô phải mở riêng một lớp học về “nghệ thuật bịa chuyện” rồi mời anh ta vào dạy mới được.

“Chuyện là sao?” Cô của anh ta lên tiếng.

Lúc này Uyển My mới nhìn kỹ, bà ấy xinh đẹp và có nét hao hao Gia Hoàng, gia đình họ từ trẻ đến già, mỗi người đều có nét đẹp hao hao nhau dù vẫn có nét riêng.

“Nếu có thời gian, con sẽ kể cho cô út nghe, nhưng con không bịa chuyện đâu...”

“Được rồi, ông hiểu rồi...” Ông trả lời với nét mặt ngời sáng, tiết lộ ọi người biết phần nào kết quả của buổi gặp mặt hôm nay, nói đại khái ra là “xem mắt”.

“Vậy còn con?” Ba của cô quay sang nhìn, trong mắt ông long lanh chứa đầy ấp hy vọng từ những lời nói sắp thoát ra từ miệng cô.

Lúc này Uyển My mới nhớ ra bản thân mình, phải rồi! Cô làm sao? Vừa cho số điện thoại ột cậu chàng đẹp trai thì tức khắc về nhà đã có người kéo “quần” đến xem mắt rồi.

Tính đi tính lại, cô cần tình yêu chân chính? Cần cuộc sống êm đềm, hạnh phúc và đầy đủ tất cả mà không cần sự tồn tại của tình yêu?

Tình yêu chân chính? Tìm đâu ra? Đó là thứ tuyệt chủng rồi, cô nhất thiết phải tìm trong ảo tưởng như thế mãi sao?

Cô đưa mắt nhìn mọi người, họ đang hy vọng gì ở cô? Một cô dâu không có tài đức như cô ư?

Nhìn Gia Hoàng, anh ta nhìn cô với ánh mắt ngập ngừng dù đây là lần đầu tiên cô nhận ra ánh mắt đó của anh ta, cô có thể thấu được nội tâm của anh ta hiện giờ.

Anh ta đang sợ? Sợ gì? Sợ cô từ chối ư?

Không suy tính thêm nữa, cô gật đầu.

Thế là kết thúc cuộc “đàm phán” trong hòa bình.

Một kết quả tốt đẹp đối với đôi bên.

Còn Uyển My, người ở giữa, tâm trạng rối bời không dám nhìn về tương lai của mình nữa.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mien-la-anh-yeu-em>